

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti senat)

z dne 4. oktobra 2006*

V zadevi T-300/03,

Moser Baer India Ltd, s sedežem v New Delhiju (Indija), ki jo zastopajo A. P. Bentley, QC, K. Adamantopoulos, odvetnik, in R. MacLean in J. Branton, solicitors,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopa S. Marquardt, zastopnik, skupaj z G. M. Berrischem, odvetnik,

tožena stranka,

ob intervenciji

Komisije Evropskih skupnosti, ki jo zastopata T. Scharf in K. Talabér-Ricz, zastopnika,

* Jezik izvornika: angleščina.

in

Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), nekdanji Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), s sedežem v Kölnu (Nemčija), ki ga zastopata D. Ehle in V. Schiller, odvetnika,

intervenienta,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 960/2003 z dne 2. junija 2003 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz zapisljivih CD-plošč s poreklom iz Indije (UL L 138, str. 1),

**SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti senat),**

v sestavi H. Legal, predsednik, P. Lindh, sodnica, in V. Vadapalas, sodnik,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. maja 2006

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- ¹ Člen 5 Uredbe Sveta (ES) št. 2026/97 z dne 6. oktobra 1997 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 288, str. 1, v nadaljevanju: temeljna uredba), določa:

„Izračun zneska subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi

Znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, se za namene te uredbe izračuna glede na ugodnost za prejemnika in se ugotovi v obdobju preiskave o subvencioniranju. Običajno to obdobje zajema zadnje obračunsko leto prejemnika, lahko pa je tudi katerokoli drugo obdobje najmanj šestih mesecev pred začetkom preiskave, za katero so na voljo zanesljivi finančni in drugi ustrezni podatki.“

2 Člen 7(3) temeljne uredbe določa:

„Kadar se subvencija lahko poveže s pridobitvijo ali prihodnjo pridobitvijo osnovnih sredstev, se znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, izračuna z razširitvijo subvencije na obdobje, ki izraža običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji. [...]“

3 Člen 8 temeljne uredbe določa:

„Opredelitev škode

[...]

2. Opredelitev škode temelji na trdnih dokazih in vključuje objektivno preiskavo:

a) obsega subvencioniranega uvoza in učinka subvencioniranega uvoza na cene na trgu Skupnosti za podobne izdelke;

in

b) posledičnega vpliva teh uvozov na industrijo Skupnosti.

3. Kar zadeva obseg subvencioniranega uvoza, je treba preučiti, ali se je znatno povečal subvencionirani uvoz v absolutnih vrednostih ali v razmerju do proizvodnje ali porabe v Skupnosti. Kar zadeva učinek subvencioniranega uvoza na cene, je treba preučiti, ali so se znatno nelojalno nižale cene zaradi subvencioniranega uvoza v primerjavi s ceno podobnega izdelka industrije Skupnosti oziroma ali učinek takega uvoza drugače bistveno znižuje cene ali znatno preprečuje povišanje cen, do katerega bi sicer prišlo. Vendar pa ni nujno, da je eden ali več navedenih dejavnikov odločilnega pomena.

[...]

5. Preučitev vpliva subvencioniranega uvoza na zadevno industrijo Skupnosti vključuje oceno vseh ustreznih gospodarskih dejavnikov in kazalcev, ki vplivajo na položaj industrije, vključno z: dejstvom, da je industrija še vedno v postopku okrevanja zaradi učinkov prejšnjega subvencioniranja ali dumpinga, velikostjo zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, dejanskim in potencialnim zmanjševanjem prodaje, dobičkov, proizvodnje, tržnega deleža, produktivnosti, donosnosti naložb in izkoriščenosti zmogljivosti, dejavniki, ki vplivajo na cene Skupnosti; dejanskimi in potencialnimi negativnimi učinki na denarni tok, zaloge, zaposlenost, plače, rast, sposobnost povečanja kapitala ali naložb ter v kmetijstvu povečano obremenitvijo vladnih podpornih programov. Ta seznam ni izčrpen niti ni nujno, da je eden ali več navedenih dejavnikov odločilnega pomena.

6. Iz vseh ustreznih dokazov, predstavljenih v zvezi z odstavkom 2, mora biti razvidno, da subvencionirani uvoz povzroča škodo v smislu te uredbe. Zlasti mora biti razvidno, da so obseg in/ali ravni cen, določene v skladu z odstavkom 3, povzročile učinek na industrijo Skupnosti, kakor je opredeljeno v odstavku 5, in da je ta učinek tako velik, da se lahko opredeli kot bistveni učinek.

7. Poleg subvencioniranega uvoza se preučijo tudi znani dejavniki, ki hkrati škodujejo industriji Skupnosti, za zagotovitev, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, ne pripiše subvencioniranemu uvozu v skladu z odstavkom 6. Med dejavnike, ki se v zvezi s tem lahko preučijo, spadajo obseg in cene nesubvencioniranega uvoza, zmanjšanje povpraševanja ali spremembe vzorca porabe, restriktivna trgovinska praksa proizvajalcev iz tretjih držav in Skupnosti ter konkurenca med njimi, razvoj tehnologije ter izvažanje in produktivnost industrije Skupnosti.“

4 Člen 11(1) temeljne uredbe določa:

„[...] [V] preiskavo sta zajeta subvencioniranje in škoda, ki se preiskujeta istočasno. Za reprezentativno ugotovitev se določi obdobje preiskave, ki pri subvencioniranju ponavadi zajema obdobje preiskave iz člena 5. Informacije, ki se nanašajo na čas po preiskavi, se ponavadi ne upoštevajo.“

5 Komisija je v Obvestilu 98/C 394/04 (UL 1998, C 394, str. 6) objavila Smernice za izračun zneska subvencij v okviru subvencijskih preiskav (v nadaljevanju: Smernice).

6 Oddelek A Smernic določa:

„Členi 5, 6 in 7 [temeljne uredbe] vsebujejo določbe o izračunu zneska subvencij. Cilj tega obvestila je razložiti [...] uporabo teh določb, da bi se opredelila metoda, ki jo bo Komisija uporabljala za izračunavanje zneska subvencij v okviru izravnalnih postopkov, razen če posebne okoliščine upravičujejo, da se ta ne uporabi. Namen je izboljšanje transparentnosti načina izračuna in zagotavljanje večje varnosti gospodarskim subjektom in javnim organom tretjih držav. To obvestilo nikakor ne zavezuje institucij Skupnosti, temveč predstavlja smernice, ki jim je treba slediti samo v izravnalnih postopkih, ki se izvajajo v skladu s [temeljno uredbo].“

7 Oddelek F (a)(ii) Smernic določa:

„Glede točnih subvencij, ki se lahko povežejo s pridobitvijo osnovnih sredstev, se celotni znesek subvencije razširi na običajno življenjsko dobo teh sredstev (člen 7(3) temeljne uredbe (ES)). Zato se lahko znesek subvencije [...] razširi na obdobje, ki ustreza obdobju, ki izraža običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji. V ta namen se splošno uporablja metoda linearne amortizacije.“

Dejansko stanje

- 8 Tožeča stranka je družba, s sedežem v Indiji, ki proizvaja različne pomnilne medije, med drugim zapisljive CD-plošče (v nadaljevanju: CD-R).

- 9 Komisija je 17. maja 2002 zaradi tožbe, ki jo je vložil Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), pričela s protisubvencijskimi preiskavami uvozov CD-R iz Indije (UL C 116, str. 4).
- 10 Z dopisom z dne 4. marca 2003 je Komisija tožeči stranki predstavila bistvena dejstva in premisleke, na podlagi katerih naj bi se predlagala določitev dokončnih začasnih dajatev. Subvencija, ki jo je ugotovila Komisija, je vsebovala oprostitev plačila carin na investicijsko blago, ki ga uvaža tožeča stranka. V izračunu zneska subvencije je bila subvencija ob uporabi člena 7(3) temeljne uredbe razširjena na obdobje treh let. To poročilo je določalo izravnalno dajatev, v višini 10 %.
- 11 Z dopisoma z dne 19. marca 2003 je tožeča stranka na to poročilo odgovorila tako, da je izpodbijala metodo, uporabljeno za izračun zneska subvencije, ter obstoj in vzroke škode.
- 12 Z dopisoma z dne 9. aprila 2003 je Komisija zavrnila trditve tožeče stranke o obstoju škode in vzročne zveze ter tožeči stranki poslala dodatno poročilo z novim izračunom zneska subvencije, v katerem je subvencijo razširila na obdobje 4,2 leta. Dodatno poročilo je določalo naložitev izravnalne dajatve v višini 7,3 %.
- 13 Z dopisom z dne 14. aprila 2003 je tožeča stranka izpodbijala nov izračun zneska subvencije. Komisija je z dopisom z dne 5. maja 2003 tožeči stranki poslala dodatna pojasnila k temu izračunu. Tožeča stranka je 9. maja 2003 na ta dopis odgovorila z dodatnimi stališči.

- 14 Na predlog Komisije, izdan 20. maja 2003, je Svet sprejel Uredbo Sveta (ES) št. 960/2003 z dne 2. junija 2003 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz zapisljivih CD-plošč, s poreklom iz Indije (UL L 138, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Ta uredba je določila dokončno izravnalno dajatev v višini 7,3 % na uvoz CD-R iz Indije.

Postopek in predlogi strank

- 15 Z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 29. avgusta 2003, je tožeča stranka vložila to tožbo.
- 16 Predsednik četrtega senata je s sklepom z dne 23. januarja 2004 dopustil intervencijo Komisije v podporo predlogov Sveta. Komisija ni podala pisnih predlogov.
- 17 Predsednik četrtega senata je s sklepom z dne 18. aprila 2005 dopustil intervencijo Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), ki je postal Committee of European CD-R and DVD+/R Manufacturers (CECMA), v podporo predlogov Sveta. Odbor CECMA je podal intervencijsko vlogo v predpisanem roku. Tožeča stranka je nanjo podala stališča.
- 18 Tožeča stranka je v dopisih z dne 13. aprila in 30. junija 2004 zahtevala, naj se določenih zaupnih podatkov iz tožbe, odgovora na tožbo, replike in duplike ne posreduje odboru CECMA. Pripravila je različico teh postopkovnih aktov, ki ni zaupna. Svet je v dopisu z dne 5. aprila 2004 zahteval, naj se določenih zaupnih

podatkov iz odgovora na tožbo ne posreduje odboru CECMA. Izdelal je različico odgovora na tožbo, ki ni zaupna in ustreza njegovi zahtevi po zaupnem obravnavanju in zahtevi, ki jo je podala tožeča stranka. Ti postopkovni akti so bili posredovani odboru CECMA samo v tej različici, ki ni zaupna. Odbor CECMA glede tega ni podal ugovora.

19 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje odločilo začeti ustni postopek in je v okviru ukrepov procesnega vodstva pisno zastavilo določena vprašanja strankama, ki sta na njih odgovorili v postavljenem roku.

20 Glavni stranki v sporu in Komisija so na javni obravnavi 10. maja 2006 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja, ki jim jih je postavilo Sodišče prve stopnje. Odbor CECMA je obvestil Sodišče prve stopnje, da se obravnave ne bo udeležil.

21 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, ki se nanaša na tožečo stranko;

— Svetu naloži plačilo stroškov postopka;

— odboru CECMA naloži, da v vsakem primeru nosi svoje stroške.

22 Svet, ob intervenciji Komisije, Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo zavrne;

- podredno, člen 1(2) izpodbijane uredbe razglasi za ničen v delu, v katerem določa dokončno izravnalno dajatev po višji stopnji, kot bi se uporabila, če bi bil znesek subvencije ugotovljen glede na šestletno amortizacijsko dobo;

- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

23 Odbor CECMA Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo zavrne;

- tožeči stranki naloži plačilo stroškov intervenienta.

Pravo

24 Tožeča stranka očitke izraža v petih tožbenih razlogih, ki se nanašajo na določitev v okviru izračuna zneska subvencije običajne amortizacijske dobe uvoženih sredstev ter na presojo škode in vzročne zveze.

- 25 V zvezi z določitvijo običajne amortizacijske dobe tožeča stranka uveljavlja očitno napako pri presoji ter kršitev členov 5, 7(3) in 11(1) temeljne uredbe (prvi tožbeni razlog) in kršitev pravic obrambe ter pomanjkljivost obrazložitve (drugi tožbeni razlog).
- 26 V zvezi s presojo škode in vzročne zveze tožeča stranka uveljavlja očitno napako pri presoji ter kršitev člena 8(2), (6) in (7) temeljne uredbe glede preučitve elementov o določitvi škode in vzročne zveze (tretji tožbeni razlog), preučitev učinkov izvoza iz Tajvana (četrti tožbeni razlog) in preučitev učinkov protikonkurenčnega ravnanja lastnika patentov za CD-R (peti tožbeni razlog).

Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 5, 7(3) in 11(1) temeljne uredbe ter očitna napaka pri presoji običajne amortizacijske dobe sredstev

Uvodne ugotovitve

- 27 S prvim tožbenim razlogom tožeča stranka zatrjuje, da določitev običajne amortizacijske dobe uvoženih sredstev v izpodbijani uredbi vsebuje pravne napake in očitno napako pri presoji.
- 28 Opozoriti je treba, da na področju ukrepov trgovinske zaščite nadzor, ki ga sodišče Skupnosti izvaja nad presojo institucij, obsega le preverjanje, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, na katerem temelji izpodbijana odločba, in ali je podana očitna napaka pri presoji tega

dejanskega stanja ali zloraba pooblastil (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, T-35/01, Recueil, str. II-3663, točki 48 in 49 ter navedena sodna praksa).

- 29 Enako je s presojo amortizacijske dobe na podlagi člena 7(3) temeljne uredbe, na katero se nanaša obravnavani primer. V skladu s to določbo je subvencija pri pridobitvi osnovnih sredstev razširjena na „obdobje, ki izraža običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji“. Iz besedila in strukture te določbe, ki zahteva zlasti presojo običajne prakse zadevne industrije, izhaja, da sodi določitev zadevnega obdobja v okvir široke pravice do odločanja po prostem preudarku, ki jo imajo institucije pri analizi zapletenih gospodarskih primerov.
- 30 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba v obravnavanem primeru preučiti vse očitke tožeče stranke.

Presoja elementov, ki se nanašajo na amortizacijsko dobo (prvi del)

– Trditve strank

- 31 Tožeča stranka navaja, da bi na podlagi člena 7(3) temeljne uredbe, kot se razlaga v oddelku F(a)(ii) Smernic, subvencija morala biti razširjena „na običajno življenjsko dobo sredstev“ ali „običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji“. Praksa institucij Skupnosti pa naj bi vključevala določanje ponderiranega povprečja

amortizacijskih obdobjih, ki izhajajo iz bilance stanja proizvajalcev v obravnavanem sektorju zadevne države.

- 32 V obravnavanem primeru bi moral Svet po mnenju tožeče stranke upoštevati vse elemente iz spisa, ki se nanašajo na življenjsko dobo zadevnih sredstev. V zvezi s tem ob upoštevanju, da je običajna amortizacijska doba teh sredstev, to je njihova običajna življenjska doba, 4,2 leta, bi moral Svet izbrati trajanje, ki je krajše od tega, ki izhaja iz dokazov, pridobljenih med preiskavo. Glede na te dokaze naj bi bila amortizacijska doba trinajst let (v skladu z bilanco stanja tožeče stranke) ali celo od petnajst do dvajset let. Po podatkih industrije Skupnosti pa naj bi bila šest let.
- 33 Poleg tega naj bi Svet na podlagi metode degresivne amortizacije, določene v indijski zakonodaji, zmotno menil, da je običajna amortizacijska doba sredstev 4,2 leta. Metoda degresivne amortizacije naj namreč ne bi poznala obdobja amortizacije. Vendar pa naj bi iz izračunov tožeče stranke izhajalo, da naj sredstva pri uporabi te metode ne bi bila v celoti amortizirana ob koncu obdobja, ki ga je določil Svet, ker naj bi še vedno obstajala preostala vrednost.
- 34 Svet navaja, da mora biti na podlagi člena 7(3) temeljne uredbe subvencija, ki se nanaša na pridobitev osnovnih sredstev, razširjena na običajno amortizacijsko dobo. Običajna življenjska doba sredstev – kar je drug pojem – naj bi bila najverjetneje eden od dejavnikov, ki pridejo v poštev pri določitvi amortizacijske dobe. Taka naj bi bila tudi praksa institucij, na katero se sklicuje tožeča stranka.

35 Tožeča stranka naj bi pomešala ta pojma, ko zmotno zatrjuje, da so institucije izbrale obdobje 4,2 leta ne le kot amortizacijsko dobo, temveč kot življenjsko dobo sredstev. V zvezi z dokazi, ki jih navaja tožeča stranka, naj bi dopisi njenih dobaviteljev kazali le na fizično življenjsko dobo zadevnih sredstev, ne pa na njihovo ustrezno amortizacijsko dobo. Vsekakor naj bi se v tem primeru Svet opiral na indijski zakon o pravu družb, ki naj bi določal obvezno amortizacijsko dobo, ki ni odvisna od življenjske dobe sredstev.

36 Metodo degresivne amortizacije naj bi Svet uporabil zato, da bi določil razliko med amortizacijsko dobo pri uporabi te metode in šestletno amortizacijsko dobo, ki se v povprečju uporablja v industriji Skupnosti. Glede tega naj alternativni izračun, ki ga je predložila tožeča stranka, ne bi bil ustrezen, ker naj ne bi upošteval stalnih naložb.

– Presoja Sodišča prve stopnje

37 V okviru prvega dela prvega tožbenega razloga tožeča stranka v bistvu navaja dva očitka. Prvič, zatrjuje, da izbrano obdobje amortizacije očitno ni pravilno glede na podatke, pridobljene z njene strani, dobaviteljev zadevnih sredstev in industrije Skupnosti. Drugič, zatrjuje, da je Svet storil očitno napako pri presoji amortizacijske dobe, ki izhaja iz metode degresivne amortizacije, določene v indijski zakonodaji.

38 V zvezi s prvim očitkom, izhaja zlasti iz uvodnih izjav 43 in 45 izpodbijane uredbe, da je v okviru določitve amortizacijske dobe Svet upošteval metodo amortizacije, ki jo v računovodskih zadevah predpisuje zakonodaja države tožeče stranke.

- 39 Zato je treba najprej preučiti, ali se je Svet lahko zakonito opiral na ta element namesto na podatke, na katere se je sklicevala tožeča stranka.
- 40 Člen 7(3) temeljne uredbe ne vsebuje posebnih pravil glede elementov, ki jih je treba upoštevati v okviru določitve amortizacijske dobe. Zato imajo institucije Skupnosti na voljo obsežno pravico do odločanja po prostem preudarku glede elementov, ki se lahko štejejo za upoštevne.
- 41 V zvezi s ciljem določbe, navedene v prejšnji točki, iz člena 5 v povezavi s členom 7(3) temeljne uredbe izhaja, da je namen določitve običajne amortizacijske dobe v zadevni industriji izračunati del ugodnosti, ki jo dobi izvoznik pri nakupu osnovnih sredstev, ki se pripišejo obdobju preiskave. Poudariti je treba, da tožeča stranka ne zatrjuje, da v zvezi s tem ne bi bila upoštevana metoda amortizacije, ki jo določa zakonodaja države izvoznika.
- 42 Vendar pa opozarja, da se upoštevanje tega elementa oddaljuje od Smernic in prejšnje prakse institucij Skupnosti.
- 43 V skladu z oddelkom F(a)(ii) Smernic se znesek subvencije razširi na „običajno življenjsko dobo [zadevnih sredstev]“ in se „[z]ato znesek subvencije [...] razširi na obdobje, ki ustreza obdobju, ki izraža običajno amortizacijsko dobo takih sredstev v zadevni industriji“. Čeprav je torej treba opozoriti na to, da se Smernice sklicujejo hkrati na „običajno amortizacijsko dobo“ in na „običajno življenjsko dobo“ zadevnih sredstev, pa iz tega ne izhaja, da je Komisija omejila obseg elementov, uporabljenih na podlagi člena 7(3) temeljne uredbe.

44 Sicer pa tožeča stranka sama navaja, da prejšnja praksa institucij Skupnosti o uporabi zgoraj navedenih določb temeljne uredbe in Smernic sestoji iz izbire povprečne amortizacijske dobe, ki se uporablja v bilancah stanja industrije zadevne države. Če pa je amortizacija v tej državi urejena, se lahko glede tega upošteva metoda amortizacije, ki jo določa nacionalna zakonodaja.

45 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da se institucije Skupnosti v okviru izračuna subvencije niso nikoli sklicevale na metodo amortizacije, ki jo določa zakonodaja zadevne države, je treba opozoriti, da člen 7(3) temeljne uredbe dopušča institucijam možnost za odločanje po prostem preudarku glede elementov, ki jih je treba upoštevati pri določitvi običajne amortizacijske dobe. Dejstvo, da institucije Skupnosti pri drugih subvencijskih preiskavah niso uporabile zadevne metode, ne vodi do kršitve te določbe (primerjalno glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 8. julija 2003 v zadevi Euroalliages in drugi proti Komisiji, T-132/01, Recueil, str. II-2359, točki 68 in 69).

46 Čeprav bi se morala trditev tožeče stranke glede prejšnje prakse razlagati tako, kot da temelji na kršitvi načela pravne varnosti, pa je treba opozoriti, da takrat ko ureditev, ki se jo uporablja, daje institucijam določeno možnost za odločanje po prostem preudarku, dejstvo, da institucije to možnost uporabijo ne da bi podrobno in vnaprej razložile merila za njeno uporabo v vsakem konkretnem primeru, ne krši tega načela niti takrat, ko ga institucije uporabljajo drugače (sodbi Sodišča z dne 5. oktobra 1988 v zadevi Brother proti Svetu, 250/85, Recueil, str. 5683, točki 28 in 29, in z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu, C-69/89, Recueil, str. I-2069, točka 118; sodba Sodišča prve stopnje z dne 17. julija 1998 v zadevi Thai Bicycle proti Svetu, T-118/96, Recueil, str. II-2991, točke od 67 do 69).

47 Zato je treba šteti, da so institucije Skupnosti, ne da bi kršile člen 7(3) temeljne uredbe za določanje običajne amortizacijske dobe zadevnih sredstev, lahko

upoštevale metodo amortizacije, ki jo določa zakonodaja države zadevnega izvoznika.

- 48 Nadalje, v zvezi s podatki tožeče stranke, da je v računih uporabljala trinajstletno povprečno amortizacijsko dobo, iz štiridesete uvedne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da je bila zanesljivost teh podatkov sporna, ker razvrstitev sredstev v njenih računovodskih evidencah ni enaka kot v njenih davčnih evidencah.
- 49 V zvezi s potrdili dobaviteljev, da bi se lahko zadevna oprema uporabljala od petnajst do dvajset let, je treba opozoriti, tako kot je to storil Svet, da ta potrdila ne kažejo na amortizacijsko dobo te opreme v zadevni industriji, temveč kažejo le na njihovo fizično življenjsko dobo.
- 50 V zvezi s šestletno amortizacijsko dobo, ki se uporablja v industriji Skupnosti, iz štiriinštiridesete in petinštiridesete uvedne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da gospodarski položaj te industrije ni primerljiv s položajem zadevne indijske industrije.
- 51 Zato s podatki, na katere se sklicuje tožeča stranka, ni mogoče dokazati, da presoja Sveta v obravnavanem primeru očitno ni pravilna.

- 52 V zvezi z drugim očitkom tožeče stranke glede očitne napake pri uporabi metode amortizacije, določene v indijski zakonodaji, je treba opozoriti, da ta metoda degresivne amortizacije ne vključuje uporabe določenega obdobja amortizacije kot takega.
- 53 V obravnavanem primeru je Svet uporabil formulo za izračun tega obdobja, ki ustreza metodi degresivne amortizacije, ki jo uporablja podjetje, ki je v takem položaju kot tožeča stranka. Med drugim je v petinštirideseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe ugotovljeno, da pri stalnih rednih naložbah v reprezentativnem obdobju šestih let omogoča za 30 % hitrejšo amortizacijo kot metoda linearne amortizacije, kar ustreza dobi 4,2 leta, ki je bila izbrana v obravnavanem primeru.
- 54 V zvezi s tem tožeča stranka ni dokazala, da tak pristop ni pravilen. Vendar pa poskuša ponovno izpodbijati pravilnost izračunov Sveta tako, da je predložila alternativni izračun, po katerem uporaba degresivne amortizacije privede do preostale vrednosti ob koncu petega leta.
- 55 Glede tega je treba poudariti, da alternativni izračun, ki ga je predložila tožeča stranka, temelji na amortizaciji investiranega sredstva v prvem letu, ne pa na stalnem vlaganju. Ker je ta izračun temeljil na drugačnih elementih presoje od tistih, ki jih je upošteval Svet, se nanj ni mogoče sklicevati pri izpodbijanju pravilnosti presoje Sveta.
- 56 Ob upoštevanju navedenega ni mogoče sprejeti očitkov tožeče stranke v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga.

Razvrstitev sredstev na kategorije kalupov in neupoštevanje podatkov, ki izhajajo iz bilanc stanja tožeče stranke (prvi in drugi očitek drugega dela)

– Trditve strank

- 57 Tožeča stranka se sklicuje na prakso Sveta, v skladu s katero so bilance stanja izvoznika glavni vir podatkov. Ta praksa naj bi bila primerljiva s prakso upoštevanja računovodskih evidenc, ki se jih vodi v skladu z načeli, ki so splošno sprejeta v zadevni državi za izračunavanje stroškov proizvodnje v dampinških zadevah. Svet bi torej moral presojo utemeljevati z amortizacijsko dobo, ki izhaja iz bilanc stanja.
- 58 Svet naj bi kršil člen 7(3) temeljne uredbe, kot se razlaga v praksi, s tem da naj ne bi upošteval tega obdobja in s tem da je razvrstil zadevna sredstva v kategorijo kalupov, medtem ko naj bi bila ta sredstva v bilancah stanja tožeče stranke navedena kot stroji. Tožeča stranka priznava, da je bila razvrstitev istih sredstev v njenih računovodskih in davčnih evidencah različna. Kljub temu pa naj pri morebitnih razlikah razvrstitev v davčnih evidencah ne bi smela prevladati nad tisto v računovodskih evidencah.
- 59 Izpodbijana uredba naj bi glede tega tudi vsebovala napake v obrazložitvi. Svet bi namreč moral odločitev o razvrstitvi zadevnih sredstev obrazložiti po objektivnih elementih, vezanih na njihovo naravo in ne na nasprotje med računovodskimi in davčnimi evidencami tožeče stranke.

- 60 Poleg tega naj bi tožeča stranka v dopisu Komisiji z dne 14. aprila 2003 navedla, da naj bi bil v njenih davčnih evidencah le del zadevnih sredstev prerazporejen v kategorijo kalupov. Ta informacija naj bi bila ugotovljena iz izkaza uspeha tožeče stranke, ki ga je Komisija pregledala v preiskavi. Ta naj bi torej imela na voljo vse potrebne podatke za preverjanje izračunov, ki jih je opravila tožeča stranka.
- 61 Svet navaja, da čeprav so bilance stanja izvoznika načeloma glavni vir podatkov, ti podatki institucij ne zavezujejo, temveč morajo upoštevati običajno amortizacijsko dobo v zadevni industriji. V tem primeru naj se ne bi bilo primerno opirati na amortizacijsko dobo, ki izhaja iz bilance stanja tožeče stranke. Po eni strani naj razvrstitev sredstev v teh bilancah ne bi bila skladna z njihovo razvrstitvijo v davčne namene. Po drugi strani naj bi industrija Skupnosti, ki naj bi bila deficitarna, v povprečju uporabljala šestletno amortizacijsko dobo in bi obdobje amortizacije, ki ga je izbrala tožeča stranka, ki posluje z dobičkom ter stalno in veliko vlaga, moralo biti precej nižje od tega povprečja.
- 62 Tožeča stranka naj bi v davčni napovedi zadevna sredstva prerazporedila v kategorije kalupov. Iz indijske zakonodaje pa naj bi izhajalo, da bi morale biti računovodske in davčne razporeditve sredstev med seboj usklajene. Za določitev ustrezne amortizacijske dobe naj bi torej Svet izhajal iz predpostavke, da bi morala sprememba razvrstitve v davčne namene povzročiti enako spremembo v bilanci stanja tožeče stranke.
- 63 Te razloge naj bi dovolj obrazložila med drugim enainštirideseta uvodna izjava izpodbijane uredbe. Zaradi te obrazložitve naj se Svetu ne bi bilo treba ukvarjati z vprašanjem o objektivnosti zadevnih sredstev. Sicer pa naj tudi tožeča ne bi dokazala, da naj bi prerazporeditev sredstev v davčne namene temeljila na njihovi objektivnosti in ne izključno na njenih davčnih interesih.

64 Glede trditve tožeče stranke, da prerazporeditev v davčne namene ne zadeva celote zadevnih sredstev, Svet odgovarja, da tožeča stranka niti v dopisu Komisiji z dne 14. aprila 2003 niti v tožbi ni dokazala tega dejstva. Sicer pa naj bi iz odgovora Komisije z dne 8. maja 2003 izhajalo, da naj bi bili podatki, navedeni v dopisu z dne 14. aprila 2003, in sicer celotna vrednost uvoženih sredstev, v nasprotju s tistimi, ki so bili prej predloženi in preverjeni v preiskavi. Tako Komisija naj ne bi mogla preveriti in zato tudi upoštevati novih informacij.

– Presoja Sodišča prve stopnje

65 Iz besedila od devetintridesete do triinštiridesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da je Svet presodil amortizacijsko dobo zadevnih sredstev, tako da se je skliceval na metodo amortizacije, ki jo indijska zakonodaja določa za tako opremo, kot so kalupi. Tako tudi te presoje ni utemeljeval z navedeno amortizacijsko dobo v računovodskih evidencah tožeče stranke, v katerih se ta sredstva pojavljajo kot stroji.

66 Tožeča stranka priznava, da je v davčni napovedi za obdobje preiskave zadevna sredstva prerazporedila v kategorije kalupov. Vendar pa trdi, da je Svet kršil člen 7(3) temeljne uredbe, ker je presojo utemeljeval z razvrstitvijo v davčnih evidencah, namesto da bi upošteval podatke iz bilance stanja.

67 Najprej je treba opozoriti, kot je bilo navedeno v točki 45 te sodbe, da dejstvo, da institucije Skupnosti niso uporabile iste metode pri drugih subvencijskih preiskavah, ne vodi do kršitve zgoraj navedenih določb. Poleg tega v obravnavanem primeru iz štiridesete in enainštiridesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da je bilo

upoštevanje davčnih podatkov obrazloženo z dejstvom, da razvrstitev zadevnih sredstev v računovodskih evidencah tožeče stranke ni bila v skladu z razvrstitvijo v davčnih evidencah. Zato ni mogoče trditi, da Svet iz razloga arbitrarnosti ni upošteval podatkov iz bilanc stanja tožeče stranke.

68 Nadalje je treba opozoriti, da iz osemtridesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da so institucije Skupnosti presojo utemeljevale z amortizacijsko dobo, ki velja v računovodstvu. V okviru te preučitve je sklicevanje na davčno napoved tožeče stranke obsegalo le iskanje ustrezne razvrstitve zadevnih sredstev na računovodskem področju. Kot izhaja iz enainštiridesete uvodne izjave izpodbijane uredbe, je to sklicevanje temeljilo na dejstvu, da bi morala biti ista sredstva razvrščena enako v računovodskih in davčnih evidencah. Zato tožeča stranka zmotno zatrjuje, da so institucije Skupnosti nezakonito obravnavale davčne evidence kot pomembnejše od računovodskih.

69 Naposled je treba po eni strani poudariti, da tožeča stranka ni prerekala ugotovitve Sveta, da mora biti razvrstitev istega sredstva v obeh evidencah enaka, čeprav lahko podjetje v računovodskih in davčnih evidencah uporabi različne metode amortizacije. Po drugi strani ne navaja, da je bila razvrstitev sredstev v njeni davčni napovedi napačna. Preiskava Komisije sicer ni pokazala, da so indijski organi izpodbijali razvrstitev sredstev ali da jo je tožeča stranka popravila.

70 V teh okoliščinah je Svet lahko zakonito menil, da bi se zato, ker je tožeča stranka spremenila razvrstitev zadevnih sredstev v svojih davčnih evidencah, morala ista sprememba upoštevati tudi v računovodstvu.

- 71 V zvezi s podredno trditvijo tožeče stranke glede nezadostne obrazložitve te ugotovitve je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora obrazložitev, ki jo zahteva člen 253 ES, jasno in nedvoumno prikazati razlago organa Skupnosti, to je avtorja akta, tako da se strankam omogoči, da se seznanijo z utemeljitvijo ukrepov, sprejetih za zaščito njihovih pravic, in sodišču Skupnosti, da izvaja nadzor (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. septembra 2002 v zadevi Europe Chemi-Con (Nemčija) proti Svetu, T-89/00, Recueil, str. II-3651, točka 65 in navedena sodna praksa).
- 72 V zvezi s tem iz besedila od štiridesete do dvainštiridesete uvodne izjave izhaja, da podatkom tožeče stranke o razvrstitvi sredstev v računovodskih evidencah izpodbija sprememba njihove razvrstitve v davčnih evidencah, medtem ko bi morala biti razvrstitev istih sredstev v obeh evidencah enaka. Zato izpodbijana uredba zadosti pojasnjuje razloge, zakaj Svet presoje ni utemeljeval z razvrstitvijo sredstev, kot izhaja iz računov tožeče stranke, temveč se je skliceval na druge upoštevne elemente.
- 73 Naposled tožeča stranka zatrjuje, da razvrstitev sredstev v kategorijo kalupov ni zadevala vseh zadevnih sredstev, kar je tudi sporočila Komisiji v dopisu z dne 14. aprila 2003.
- 74 Svet na to trditev odgovarja, da podatki za njeno utemeljitev niso bili v skladu z drugimi elementi, pridobljenimi med preiskavo, in da zato te trditve ni bilo mogoče upoštevati.
- 75 Iz elementov, ki so jih predstavile stranke v odgovor na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje, izhaja, da se je za utemeljitev zadevne trditve tožeča stranka sklicevala na podatke iz svoje davčne napovedi za obdobje preiskave. Ni sporno, da vrednost

sredstev, vpisanih v to napoved, ne ustreza njihovi vrednosti, izbrani za izračun subvencije. Svet navaja, da institucije samo na podlagi teh elementov niso bile sposobne soočiti zadevne trditve z drugimi podatki, preverjenimi v okviru preiskave.

76 Vendar pa tožeča stranka trdi, da razlika, nastala v vrednostih, ki se jo lahko razloži s prištetjem prevoznih stroškov in stroškov inštalacije, institucijam Skupnosti ni preprečila, da ne bi opazile, da se sprememba razvrstitve ne nanaša na vsa uvožena sredstva.

77 Svet je glede tega pojasnil, da institucije Skupnosti niso mogle oceniti natančne vrednosti sredstev, razvrščenih v kategorijo kalupov, ker tožeča stranka ni pojasnila meril razvrstitve svojih sredstev v davčni napovedi in ni predložila popolnega in preverljivega seznama svojih sredstev. Ob pomanjkanju teh elementov naj institucije Skupnosti ne bi mogle preveriti številčnih podatkov, ki jih je tožeča stranka predložila za utemeljitev trditve.

78 Zaradi teh navedb, ki jih tožeča stranka ni prerekala pri Sodišču prve stopnje, je treba ugotoviti, da institucijam Skupnosti ni predložila elementov, ki bi jim omogočili preveritev pravilnosti njene trditve in morebitno upoštevanje dela zadevnih sredstev, ki ni bil razvrščen v kategorijo kalupov. Zato s to trditvijo ne more izpodbijati presoje v izpodbijani uredbi.

79 Zato je Svet, ne da bi kršil člen 7(3) temeljne uredbe, lahko menil, da bi morala biti zadevna sredstva, razvrščena kot kalupi v davčne namene, tudi upoštevana pri presoji njihove amortizacijske dobe v računovodstvu in da zato ni bilo primerno

opirati te presoje na podatke iz bilance stanja tožeče stranke. Poleg tega tožeča stranka glede tega ni dokazala, da je obrazložitev pomanjkljiva.

- 80 Trditve tožeče stranke v okviru prvih dveh očitkov drugega dela je torej treba zavrniti kot neutemeljene.

Upoštevanje donosnosti in naložb tožeče stranke (tretji očitek drugega dela)

– Trditve strank

- 81 Po mnenju tožeče stranke je Svet kršil člen 7(3) temeljne uredbe s tem, da je pri določitvi amortizacijske dobe razlikoval med donosnimi in nedonosnimi podjetji. Po eni strani naj tako razlikovanje nikakor ne bi izhajalo iz temeljne uredbe. Po drugi strani naj ne bi bilo logično, ker naj bi bili običajna življenjska doba sredstva in njegova običajna amortizacijska doba vezani na njegovo naravo, ne pa na donosnost ali naložbeni načrt podjetja lastnika.

- 82 Če bi tožeča stranka veliko investirala v obdobju šestih let, bi Svet kršil tudi člena 5 in 11(1) temeljne uredbe. Dejstvo, da je tožeča stranka poslovala z dobičkom ter da je investirala v obdobju preiskave in v dveh predhodnih letih, naj ne bi bilo dokaz, da

je šest let obdržala enako stopnjo donosnosti in naložb. Pristop Sveta naj bi torej vključeval špekulacije o elementih, ki so nastopili po obdobju preiskave.

- 83 Svet odgovarja, da ni razlikoval med donosnimi in nedonosnimi podjetji. Na podlagi dejstva, da je tožeča stranka stalno in veliko vlagala, naj bi le ugotovil, da naj bi ta sredstva zelo hitro amortizirala. Tako naj bi Svet raziskal, kakšna naj bi bila običajna amortizacijska doba za družbo, ki je v takem položaju kot tožeča stranka. Le-ta naj bi zmotno trdila, da donosnost ne vpliva na amortizacijsko dobo, medtem ko naj bi bilo dejstvo o poslovanju z dobičkom pomembno za izbiro njenega trajanja.
- 84 Pri ugotovitvah, da tožeča stranka posluje z dobičkom in da veliko vlaga, naj bi se Svet oprl na elemente iz preiskave, ki niso bili prerekani. Uporabil naj ne bi nobenega elementa iz obdobja, ki je nastopilo po preiskavi, v skladu s členoma 5 in 11(1) temeljne uredbe.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- 85 Ni sporno, da je Svet upošteval dejstvo iz preiskave, da tožeča stranka posluje z dobičkom ter da redno in stalno vlaga. Ti dejanski okoliščini sta bili izbrana iz dveh razlogov. Prvič, Svet se je skliceval – poleg obeh metod amortizacije, ki jih dopušča indijska zakonodaja – na metodo degresivne amortizacije, ki omogoča hitrejšo amortizacijo. Drugič, Svet je izračunal amortizacijsko dobo v skladu s to metodo pri stalnih in rednih naložbah.

86 V petinštirideseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe je navedeno:

„[...] [P]oložaj zadevnega proizvajalca izvoznika [se] močno razlikuje od položaja povprečne gospodarske družbe. Ta gospodarska družba ima visok dobiček, stalno in veliko vlaga, zato je razumno predvidevati, da bo njena amortizacijska doba bistveno nižja od zgoraj navedenega povprečja. Zaradi tega je bilo primerno uporabiti metodo regresivne amortizacije, ki upošteva dejstvo, da omogoča hitrejšo amortizacijo kot metoda linearne amortizacije. Zabeleži se, da pri stalnih rednih naložbah metoda regresivne amortizacije, predvidena v indijskem zakonu o gospodarskih družbah, določena v uvodni izjavi 43, omogoča za 30 % hitrejšo amortizacijo kot enakovredna metoda linearne amortizacije v reprezentativnem obdobju šestih let, ki velja pri uporabi metode linearne amortizacije. To ustreza dobi 4,2 leta v primerjavi s šestimi leti za metodo linearne amortizacije.“

87 Tožeča stranka navaja, da je Svet, upoštevajoč njene donosnost in naložbe, kršil člen 7(3) temeljne uredbe in člena 5 in 11(1) izpodbijane uredbe.

88 V zvezi s členom 7(3) temeljne uredbe je treba opozoriti, da je na podlagi te določbe Svet zavezan presoditi amortizacijsko dobo v zadevni industriji. Ta presoja lahko vsebuje tudi upoštevanje okoliščin, v katerih se nahaja zadevni izvoznik. Kot je že bilo poudarjeno v zgoraj navedeni točki 40, imajo institucije Skupnosti, kadar ni posebnih pravil za ta namen, možnost proste presoje elementov, ki jih je treba upoštevati.

89 Glede tega je treba navesti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza v utemeljitev svoje trditve, da donosnost izvoznika ne more vplivati na amortizacijsko dobo njegovih sredstev. Nasprotno pa je Svet pravilno navedel, da

je lahko izvoznikova izbira metode amortizacije odvisna zlasti od predvidenih naložb in torej donosnosti zadevnega podjetja.

90 V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala, da je Svet kršil člen 7(3) temeljne uredbe.

91 Člen 5 temeljne uredbe določa, da se znesek subvencij izračuna glede na ugodnost za prejemnika in se ugotovi v obdobju preiskave o subvencioniranju. V obravnavanem primeru so institucije Skupnosti ugotovile, da bi ugoden položaj tožeče stranke v treh navedenih proračunskih letih lahko vplival na njeno izbiro metode amortizacije. Nato so se pri določitvi dela subvencije, ki se pripiše obdobju preiskave, sklicevale na tako izbrano metodo. Zato tožeča stranka napačno zatrjuje, da so institucije Skupnosti v izračun zneska subvencije vključile ugodnost, ki bi jo bilo treba pripisati drugemu obdobju, kot je obdobje preiskave.

92 Člen 11(1) temeljne uredbe med drugim določa, da se informacije, ki se nanašajo na čas po preiskavi, pri presoji subvencioniranja in škode ponavadi ne upoštevajo. Zato se pri analizi institucij Skupnosti navadno upoštevajo podatki, ki se nanašajo na obdobje, ki se konča z obdobjem preiskave. Vendar pa ta določba pri analizi teh podatkov ne izključuje upoštevanja določb o prihodnjih dogodkih, če so ti primerni in temeljijo na objektivnih elementih, pridobljenih med preiskavo.

93 Glede primernosti takih določb v obravnavanem primeru je treba opozoriti, da tožeča stranka ni uspela izpodbiti presoje Sveta, po kateri bi bili lahko donosnost

zadevnega izvoznika in njegove predvidene naložbe primerni za določitev metode amortizacije, ki jo je treba uporabiti.

94 V zvezi z utemeljenostjo določb, ki jih je upošteval Svet, je treba opozoriti, da tožeča stranka ne prereka, da je redno vlagala visoke zneske v obdobju treh let vse do konca obdobja preiskave. Čeprav ta dejanski element ne vodi nujno do ugotovitve, da se je zadevna amortizacija izvajala pri stalnih rednih naložbah, kot je to presodil Svet, pa je treba poudariti, da je ta presoja gospodarsko odvisna od obsežne pravice do odločanja po prostem preudarku, ki jo uživajo institucije Skupnosti pri analizi zapletenih gospodarskih položajev. Tožeča stranka pa ni dokazala, da presoja Sveta v zvezi s tem ni bila pravilna.

95 Zato tožeča stranka ni dokazala, da je Svet kršil člen 5 ali člen 11(1) temeljne uredbe.

96 Glede na vse navedeno ta očitok ni utemeljen.

Uporaba metode degresivne amortizacije (četrti očitok drugega dela)

– Trditve strank

97 Tožeča stranka navaja, da je Svet kršil člen 7(3) temeljne uredbe, ker je uporabil metodo degresivne amortizacije za izračun zneska subvencije. Smernice in praksa

institucij pa naj bi kazali na uporabo linearne metode. V zvezi s tem naj izpodbijana uredba ne bi razložila razlogov, zaradi katerih so se institucije Skupnosti oddaljile od ustaljene prakse, medtem ko je tožeča stranka v bilancah uporabljala linearno metodo.

- 98 Svet odgovarja, da člen 7(3) temeljne uredbe ne izključuje uporabe druge metode, ki ni linearna metoda, čeprav je slednja v splošni uporabi. Dejstvo, da metoda degresivne amortizacije v preteklosti ni bila v uporabi, naj ne bi imelo posledic.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- 99 Iz petinštiridesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da so institucije Skupnosti določile amortizacijsko dobo tako, da so izbrale metodo degresivne amortizacije, ki jo indijska zakonodaja določa za zadevna sredstva.

- 100 V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da uporaba metode degresivne amortizacije krši člen 7(3) temeljne uredbe, kot je razložen v Smernicah Komisije in se je uporabljal v njeni prejšnji praksi.

- 101 Opozoriti je treba, da člen 7(3) temeljne uredbe ne izključuje uporabe metode degresivne amortizacije.

- 102 Oddelek F(a)(ii) Smernic določa, da za razširitev zneska subvencije Komisija običajno uporablja metodo linearne amortizacije. V nasprotju s tem pa iz tega ne izhaja, da je izključena uporaba druge metode amortizacije. Poleg tega, v skladu z oddelkom A Smernic navedbe v njej ne veljajo, če posebne okoliščine upravičujejo drugačen pristop.
- 103 V obravnavanem primeru je Svet v štiriinštirideseti in petinštirideseti uvodni izjavi pojasnil, da je uporaba metode degresivne amortizacije, določene v indijski zakonodaji, s katero je amortizacija hitrejša kot pri metodi linearne amortizacije, določeni v isti zakonodaji, primernejša glede na amortizacijsko dobo, ki jo uporablja industrija Skupnosti, in glede na posebne okoliščine, ki jih je deležna tožeča stranka. V teh okoliščinah so lahko institucije Skupnosti zakonito sprejele drugačen pristop, kot je ta, ki ga na splošno določajo Smernice.
- 104 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da institucije Skupnosti pri drugih subvencijskih preiskavah niso uporabile metode degresivne amortizacije, je treba opozoriti, da ta trditev ne zadošča za izpodbijanje zakonitosti njene uporabe v obravnavanem primeru (glej zgoraj navedeni točki 45 in 46).
- 105 V zvezi z očitkom tožeče stranke, da je Svet uporabil drugo metodo, kot je bila uporabljena v bilancah stanja, je treba opozoriti, da je Svet pravilno menil, da metoda amortizacije, uporabljena v teh bilancah stanja, v obravnavanem primeru ni bila primerna (glej zgoraj navedene točke od 65 do 67 in 79).
- 106 Tožeča stranka zaradi dejstva, da so se institucije Skupnosti oddaljile od pristopa, ki ga določajo Smernice in je bil uporabljen v prejšnjih subvencijskih preiskavah, ne more utemeljeno trditi, da so zato kršile člen 7(3) temeljne uredbe.

107 Ob upoštevanju navedenega je treba ta očitek zavriniti kot neutemeljen.

Domnevno arbitrarni izračuni (peti očitek drugega dela)

– Trditve strank

108 Tožeča stranka navaja, da je metoda, ki jo je uporabil Svet, da je prišel do obdobja 4,2 leta, arbitrarna. Institucije naj bi med drugim arbitrarno izbrale obdobje šestih let za primerjavo dveh metod amortizacije, linearne in degresivne, in obdobje šestih let, med katerim naj bi tožeča stranka stalno vlagala. Če bi institucije izbrale drugačno število let, bi lahko prišle do drugačnega rezultata.

109 Arbitrarnost določitve zadevne amortizacijske dobe naj bi ponazarjalo dejstvo, da je Komisija v prvem poročilu predlagala obdobje treh let, ki ga je nato ob enakih razpoložljivih elementih zamenjala z obdobjem 4,2 leta.

110 Po mnenju Sveta dejstvo, da bi lahko s spremembo parametrov izračuna prišel do drugačne amortizacijske dobe, ne dokazuje, da je bil njegov pristop arbitraren. V zvezi s tem naj tožeča stranka ne bi dokazala, da je Svet prekoračil meje pravice do odločanja po prostem preudarku.

- 111 Po mnenju Sveta bi lahko Komisija med preiskavo spremenila pristop, čeprav ta sprememba ni temeljila na novih elementih. To dejstvo naj ne bi pomenilo, da je nov pristop arbitraren.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- 112 S tem očitkom tožeča stranka zatrjuje, da zadevna določitev običajne amortizacijske dobe ni bila objektivna. Navaja, prvič, da so institucije Skupnosti arbitrarno izbrale uporabljene parametre za primerjavo dveh alternativnih metod, določenih v indijski zakonodaji, in drugič, da so spremenile amortizacijsko dobo v kasnejši fazi preiskave in ob dejstvu, da ni bilo novih dokazov.
- 113 V zvezi s prvo trditvijo iz petinštiridesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da je reprezentativno obdobje šestih let, uporabljeno v obravnavanem primeru, ustrezalo hkrati povprečni amortizacijski dobi, ki se uporablja v industriji Skupnosti, in amortizacijski dobi, ki izhaja iz metode linearne amortizacije, določene v indijski zakonodaji, ki je bila ena od uporabnih metod. Torej ni mogoče šteti, da so institucije to obdobje izbrale arbitrarno. Trditev tožeče stranke, da bi bil rezultat izračuna drugega obdobja drugačen, ne more izpodbiti predhodne ugotovitve, da izbrano obdobje ni bilo določeno arbitrarno.
- 114 V zvezi z drugo trditvijo, da je Komisija prvotno predlagala obdobje treh let, je treba opozoriti, da je preiskava na področju ukrepov trgovinske zaščite kontinuiran postopek, v katerem se stalno popravljajo številni sklepi. Zato ni mogoče izključiti, da so končni sklepi institucij Skupnosti različni od sklepov, sprejetih v nekem trenutku preiskave (zgoraj navedena sodba Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 182). Tožeča stranka torej ne more trditi, da je sprememba presoje

amortizacijske dobe, ki je vplivala med preiskavo, dokaz arbitrarnosti te presoje. Poleg tega, kot je navedel Svet, je sprememba v obravnavanem primeru, čeprav ni temeljila na novih dokazih, nastopila zaradi pisnih in ustnih stališč tožeče stranke.

115 Zato tožeča stranka ni dokazala, da je bila presoja institucij Skupnosti arbitrarna.

116 Glede na navedeno je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev pravic obrambe in pomanjkljivost obrazložitve v zvezi s presojo običajne amortizacijske dobe sredstev

Trditve strank

117 Tožeča stranka v poročilu z dne 9. aprila 2003 navaja, da je Komisija predstavila novo metodo izračuna amortizacijske dobe, ki se bistveno razlikuje od te, uporabljene v dokončnem razkritju 4. marca 2003. To poročilo naj ji ne bi omogočilo razumevanja nove metode. Komisija naj bi to dejstvo priznala posredno s tem, da je 5. maja 2003 poslala dodatna pojasnila.

- 118 Poleg tega naj ta dodatna pojasnila z dne 5. maja 2003 tožeči stranki ne bi omogočila izvrševanja pravic obrambe. Prvič, tožeča stranka naj ne bi mogla uspešno predstaviti stališč po 5. maju 2003, ker v tej fazi naj ne bi bilo mogoče spreminjati predloga o sprejetju izpodbijane uredbe. Drugič, niti dodatna pojasnila naj ji ne bi omogočila razumeti, kako je Komisija določila obdobje amortizacije na 4,2 leta. Glede tega naj bi zadostovalo, da bi bila priložena razpredelnica s številčnimi izračuni, česar pa naj Komisija ne bi storila.
- 119 V zvezi s trditvijo Sveta, da bi morala tožeča stranka zahtevati pojasnila o poročilu z dne 9. aprila 2003, tožeča stranka opozarja, da je navedeno poročilo določilo zelo kratek rok za odgovor in da je njen odgovor z dne 14. aprila 2003 vseboval tihi poziv za predložitev širših pojasnil.
- 120 Podredno, tožeča stranka zatrjuje, da ima izpodbijana uredba napako v obrazložitvi, ker povzema nepopolno obrazložitev iz poročila z dne 9. aprila 2003.
- 121 Svet navaja, da je dodatno poročilo z dne 9. aprila 2003 zadostovalo. Če tožeča stranka ne bi razumela metode izračuna, predstavljene v tem poročilu, bi morala zahtevati pojasnila. V odgovoru z dne 14. aprila 2003 pa je tožeča stranka le izrazila nestrinjanje z metodo, ki jo je uporabila Komisija.
- 122 Poleg tega naj dejstvo, da je Komisija 5. maja 2003 poslala dodatna pojasnila, ne bi pomenilo, da je priznala nezadostnost poročila z dne 9. aprila 2003. Ta pojasnila naj bi bila namreč le odgovor v zvezi z izračunom, ki ga je predstavila tožeča stranka 14. aprila 2003. V nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka, so bila pojasnila poslana v primernem času.

- 123 Tožeča stranka naj bi poznala metode amortizacije, ki jih je uporabljala Komisija in naj ne bi imela težav pri izračunavanju zadevnih zneskov. Med upravnim postopkom naj nikoli ne bi zahtevala številčnih izračunov v obliki razpredelnice.
- 124 Naposled naj tožeča stranka v nobenem primeru ne bi predstavila trditve, s katero bi lahko dokazala, da ji je morebitna napaka v podatkih onemogočila obrambo.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 125 Opozoriti je treba, da lahko zadevni izvozniki na podlagi člena 30(1) in (2) temeljne uredbe zahtevajo dokončno razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na podlagi katerih se namerava priporočiti uvedba dokončnih ukrepov. Namen te obveznosti dokončnega razkritja je zagotavljanje spoštovanja pravic obrambe zadevnih podjetij (analogno glede dampainga glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 21. novembra 2002 v zadevi Kundan in Tata proti Svetu, T-88/98, Recueil, str. II-4897, točka 131).
- 126 Poleg tega morajo biti v skladu z ustaljeno sodno prakso na področju trgovinske zaščite podjetja, na katera se nanaša preiskava, ki je potekala pred sprejetjem dokončnih ukrepov, med upravnim postopkom sposobna uspešno sporočiti svoje stališče o resničnosti in primernosti zatrjevanih dejstev in okoliščin (glej zgoraj navedeno sodbo Kundan in Tata proti Svetu, točka 132 in navedena sodna praksa).

- 127 V zvezi s tem je treba navesti, da nepopolnost dokončnega razkritja povzroči nezakonitost uredbe, ki ustvarja dokončne pravice le, če zaradi te opustitve zadevne stranke niso bile sposobne uspešno braniti svojih interesov (glej zgoraj navedeno sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 292 in navedena sodna praksa).
- 128 Ob upoštevanju teh načel je treba preučiti očitke tožeče stranke o nepopolnosti zadevne informacije.
- 129 Opozoriti je treba, da je bila metoda izračuna subvencije, predstavljena v obvestilu z dne 4. marca 2003, spremenjena s poročilom z dne 9. aprila 2003. Tako je v zvezi z določitvijo amortizacijske dobe, izbrane za časovno razširitev subvencije, Komisija predstavila dokončno razkritje v poročilu z dne 9. aprila 2003.
- 130 Točka 28 tega poročila se glasi:

„[P]rimerno je bilo uporabiti metodo degresivne amortizacije, saj ta omogoča hitrejšo amortizacijo kot metoda linearne amortizacije. Zabeleži se, da pri stalnih rednih naložbah metoda degresivne amortizacije, predvidena v indijskem zakonu o gospodarskih družbah, določena v uvodni izjavi 43, omogoča za 30 % hitrejšo amortizacijo kot enakovredna metoda linearne amortizacije v reprezentativnem obdobju šestih let, ki velja pri uporabi metode linearne amortizacije. To ustreza dobi 4,2 leta v primerjavi s šestimi leti za metodo linearne amortizacije in to krajše obdobje je bilo uporabljeno za dodelitev pridobljene ugodnosti.“

- 131 Tožeča stranka v bistvu navaja, da zgoraj navedeno dokončno razkritje, če se sklicuje na primer stalnih rednih naložb, ne kaže, da je Komisija presodila zadevno amortizacijsko dobo, tako da je upoštevala naložbe enakih letnih zneskov v obdobju šestih let.
- 132 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se zadevno dokončno razkritje nanaša na primerjavo dveh metod amortizacije, določenih v zakonodaji države tožeče stranke, in da vsebuje vse elemente izračuna ter njegov rezultat. Čeprav je treba priznati, da stavek „v primeru stalnih rednih naložb“ ne pomeni nujno, da so investirani letni zneski v zadevnem obdobju enaki, pa v teh okoliščinah dvoumnost, ki bi lahko izhajala iz te formulacije, ni mogla preprečiti tožeči stranki, da bi razumela uporabljeno metodo. Tudi če bi tožeča stranka dvomila o pravilnem pomenu zadevnega stavka, pa bi lahko preverila njegov pomen glede na druge elemente izračuna, saj je imela na voljo vse elemente izračuna in je poznala zadevne metode amortizacije.
- 133 Poleg tega je treba poudariti, da tožeča stranka nikoli ni spraševala Komisije o pomenu tega stavka. V odgovoru na zadevno poročilo z dne 14. aprila 2003 je le izpodbijala pravilnost izračuna Komisije s tem, da je predstavila alternativni izračun. Iz tega alternativnega izračuna izhaja, da je tožeča stranka predlagala, naj se amortizacija izračuna glede na začetno naložbo, namesto da bi se upoštevale stalne in redne naložbe. To dopisovanje torej ne dokazuje, da tožeča stranka ne bi mogla razumeti uporabljene metode, temveč da je nasprotovala enemu od elementov izračuna.
- 134 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da poročilo z dne 9. aprila 2003 ni bilo popolno glede presoje običajne amortizacijske dobe zadevnih sredstev.

- 135 Vsekakor je treba poudariti, da je Komisija v dopisu z dne 5. maja odgovorila na predlog alternativnega izračuna s tem, da je navedla, da je izračun institucij temeljil na naložbah enakih letnih zneskov v celotnem reprezentativnem obdobju. Ker je Komisija to informacijo prenesla tožeči stranki pred datumom sprejetja predloga o izpodbijani uredbi, tožeča stranka ne more trditi, da ni bila poslana v roku (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 19. novembra 1998 v zadevi Champion Stationery in drugi proti Svetu, T-147/97, Recueil, str. II-4137, točka 82).
- 136 V zvezi s subsidiarno trditvijo tožeče stranke glede nepopolne obrazložitve je treba poudariti, da je bila točka 28 poročila z dne 9. aprila 2003 povzeta v petinštirideseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe. Ker tožeča stranka ni dokazala, da to poročilo ni bilo popolno, je treba obrazložitev izpodbijane uredbe glede tega šteti za zadostno.
- 137 Glede na navedeno tožeča stranka ni dokazala, da dokončno razkritje ni bilo popolno in da je zato povzročilo kršitev njenih pravic obrambe.
- 138 Zato drugega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti.

Tretji tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 8(2), (6) in (7) temeljne uredbe glede preučitve elementov o določitvi škode in vzročne zveze

Uvodne ugotovitve

- 139 Opozoriti je treba, da vprašanje, ali je industrija Skupnosti utrpela škodo in ali se ta škoda lahko pripiše subvencioniranemu uvozu, predpostavlja presojo zapletenih

gospodarskih vprašanj, glede katerih imajo institucije na voljo obsežno pravico do odločanja po prostem preudarku. Nadzor sodišča se glede te pravice izvaja v okvirih iz zgoraj navedene točke 28.

¹⁴⁰ Poleg tega je naloga tožeče stranke, da predloži dokaze, na podlagi katerih lahko Sodišče prve stopnje ugotovi, da je Svet storil očitno napako pri presoji ocene škode (glej zgoraj navedeno Sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 119 in navedena sodna praksa).

¹⁴¹ V okviru tega tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da je bila analiza institucij Skupnosti o upoštevnih gospodarskih kazalcih za določitev škode in vzročne zveze arbitrarna ter je imela očitne napake pri presoji in podredno napako v obrazložitvi. V zvezi s tem navaja štiri očitke.

Metoda, uporabljena za primerjavo gospodarskih trendov (prvi očitek)

– Trditve strank

¹⁴² Tožeča stranka navaja, da so institucije Skupnosti v analizi kazalcev škode podcenile pomembnost pozitivnih trendov za industrijo Skupnosti. Ne izpodbija dejanskih ugotovitev, temveč njihovo primerjavo in sklepe, izpeljane iz te primerjave.

- 143 Po eni strani naj bi institucije Skupnosti napačno presodile učinek uvoza na bazo podatkov za leta od 1998 do 2000.
- 144 V zvezi s tem naj bi institucije Skupnosti, prvič, napačno upoštevale podatke Statističnega urada Evropskih skupnosti (Eurostat) za leto 1998. Iz podatkov, predstavljenih v razpredelnici iz dvainšestdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe, naj bi izhajalo, da je tožeča stranka – edini indijski proizvajalec, ki je izvoznik zadevnega proizvoda – pričela izvažati v fiskalnem letu 1999/2000.
- 145 Drugič, podatki Eurostata za leta od 1998 do 2000 naj ne bi bili zanesljivi. Zadevna kategorija nomenklature, ustvarjena za statistike, naj bi vsebovala veliko drugih proizvodov, ki niso CD-R, uvoženih v različnih vrstah embalaže, njihova količina pa naj bi bila navedena v tonah, tako da bi bilo treba za oceno števila uvoženih CD-R ob podatkih Eurostata uporabiti matematično formulo. Zaradi majhnih količin pa taka formula naj ne bi bila statistično zanesljiva.
- 146 Tretjič, iz besedila od petinpetdesete do štiriinšestdesete uvodne izjave temeljne uredbe naj bi izhajalo, da v letih od 1998 do 2000 uvoz iz Indije ni presegel praga 1 % trga Skupnosti. V smislu člena 14(4) naj bi bil torej zanemarljiv.
- 147 Četrto, dejstvo, da je bil obseg izvoza v prvih treh letih zadevnega obdobja majhen, naj ne bi bilo dovolj upoštevano pri presoji položaja industrije Skupnosti. Tako naj bi institucije Skupnosti primerjale podatke za leto 1998 in obdobje preiskave, da so

ugotovile, da je industrija Skupnosti pridobila 3,7 odstotne točke tržnega deleža Skupnosti, medtem ko naj bi primerjava med letom 2000, prvim letom, v katerem je obseg uvoza postal nezanemarljiv, in obdobjem preiskave pokazala večjo pridobitev, in sicer 5 odstotnih točk.

148 Po drugi strani naj bi institucije Skupnosti storile napako s tem, da so sklepe utemeljevale s primerjavo obdobj, ki se prekrivajo.

149 Prvič, primerjava med koledarskimi leti in obdobjem preiskave naj ne bi bila pravilna. Koledarsko leto 2001 in obdobje preiskave, ki je trajalo od aprila 2001 do marca 2002, se v devetih mesecih prekrivata, kar naj ne bi omogočilo upoštevanja sezonskih sprememb v okviru njune primerjave.

150 Drugič, Svet naj bi napačno primerjal trende, ki se nanašajo na več zaporednih let pred letom 2001, s trendi, ugotovljenimi med tem letom in obdobjem preiskave ali med potekom preiskave. Na primer, pri primerjavi rasti proizvodnje Skupnosti iz triinsedemdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe, naj ugotovitev, da se je rast med obdobjem preiskave upočasnila, ne bi bila pravilna, ker naj bi se številčni podatki iz tega obdobja nanašali na obdobje, ki je precej krajše kot obdobje, na katero se nanašajo drugi številčni podatki, uporabljeni za primerjavo. Enako naj bi bilo v primeru ugotovitev, ki se nanašajo na padec cen, na omejeno povečanje zmogljivosti in na počasno povečanje obsega prodaje, ki jih navajajo devetinpetdeseta, štiriinsedemdeseta in šestinsedemdeseta uvodna izjava izpodbijane uredbe.

151 Svet uvodoma navaja, da določitev škode v skladu s prakso institucij Skupnosti predpostavlja presojo gospodarskih kazalcev o štiri- do petletnem obdobju preučitve škode, ki se konča z obdobjem preiskave. V obravnavanem primeru naj bi institucije

Skupnosti preučile razvoj dejavnikov škode med leti od 1998 do 2001 in med obdobjem preiskave.

- 152 Po eni strani naj bi tožeča stranka napačno trdila, da bi morala ta preučitev izključiti leta 1998, 1999 in 2000, med katerimi je bil obseg izvoza majhen.
- 153 Prvič, ni pomembno, da tožeča stranka leta 1998 ni izvažala v Skupnost, ker bi morale institucije Skupnosti analizirati podatke na ravni zadevne države in ne na ravni izvoznika.
- 154 Drugič, tožeča stranka naj ne bi dokazala, da podatki Eurostata za zadevna leta niso bili pravilni. Vsekakor naj bi institucije Skupnosti prav tako preučile razvoj kazalcev, ki se nanašajo na izvoz, na podlagi številčnih podatkov, ki jih je predložila tožeča stranka, in naj bi prišle do rezultatov, primerljivih s tistimi, ki izhajajo iz podatkov Eurostata.
- 155 Tretjič, primerjava podatkov, ki se nanašajo na zadevna leta, naj ne bi bila v neskladju s členom 14(3) in (4) temeljne uredbe, ki se nanaša na primer, v katerem je bil obseg uvoza med obdobjem preiskave zanemarljiv.
- 156 Četrtič, Svet naj bi upošteval dejstvo, da je bil od leta 1998 do leta 2000 obseg uvoza majhen. V zvezi s trditvijo tožeče stranke, povezano s povečanjem tržnega deleža industrije Skupnosti, naj bi razvoj tega kazalca štel kot pozitiven, tožeča stranka pa naj ne bi dokazala, kako naj bi lahko imela zahtevana dodatna analiza vpliv na razvoj škode.

157 Po drugi strani naj bi tožeča stranka napačno zatrjevala, da bi primerjava med trendi, ki se nanašajo na obdobja, ki se prekrivajo, lahko vodila do napake pri presoji.

158 Prvič, v zvezi s primerjavo med koledarskim letom 2001 in obdobjem preiskave naj bi institucije Skupnosti kot obdobje preiskave v skladu s členom 5 temeljne uredbe običajno vzele zadnje obračunsko leto izvoznika, ki se lahko razlikuje od koledarskega leta. V takem primeru naj nič ne bi onemogočilo institucijam Skupnosti primerjave trendov v obdobju preiskave s trendi prejšnjega leta, ki se delno prekriva z obdobjem preiskave. Sicer pa naj tožeča stranka ne bi dokazala, da naj bi bil uvoz CD-R pod vplivom sezonskih sprememb, zaradi katerih primerjava med zadevnima obdobjema naj ne bi bila primerna.

159 Drugič, tožeča stranka naj se ne bi sklicevala na nobeno dejansko napako, ki bi vplivala na izbrane podatke ali analizo, ki so jo opravile institucije. Natančneje, tožeča stranka naj ne bi prerekala ugotovitev o dejstvih iz devetinpetdesete, triinsedemdesete, štiriinsedemdesete in šestinsedemdesete uvodne izjave izpodbi-jane uredbe. Tožeča stranka naj ne bi razložila, v čem naj bi napake, zatrjevane v primerjavi podatkov, vplivale na celostno oceno škode.

– Presoja Sodišča prve stopnje

160 V okviru prvega očitka tožeča stranka v glavnem prereka upoštevanje podatkov, ki se nanašajo na različna obdobja za primerjavo razvoja gospodarskih trendov.

- 161 V skladu z ustaljeno sodno prakso imajo institucije Skupnosti na voljo obsežno pravico do odločanja po prostem preudarku za določitev obdobja, ki ga je treba upoštevati zaradi preučitve škode (glej zgoraj navedeno Sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 277 in navedena sodna praksa).
- 162 Prav tako je treba opozoriti, da lahko institucije Skupnosti preučijo škodo v obdobju, ki je daljše kot to, ki ga pokriva preiskava. To možnost upravičuje dejstvo, da mora biti študija gospodarskih trendov opravljena v dovolj dolgem obdobju (zgoraj navedena sodba Nakajima proti Svetu, točka 87).
- 163 V obravnavanem primeru iz desete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da je obdobje preiskave trajalo od 1. aprila 2001 do 31. marca 2002 in je ustrezalo zadnjemu proračunskemu letu tožeče stranke. Obdobje, upoštevano za preučitev škode, naj bi pokrivalo obdobje preiskave in štiri predhodna koledarska leta ter je trajalo torej od 1. januarja 1998 do 31. marca 2002.
- 164 Tožeča stranka navaja, da ne izpodbija izbire zadevnega obdobja. V nasprotju s tem po eni strani navaja, da institucije Skupnosti ugotovitev niso mogle opirati na podatke, ki se nanašajo na leta 1998, 1999 in 2000, v katerih je bil obseg uvoza majhen.
- 165 Iz petinpetdesete in sedeminpetdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da je bil uvoz v letih 1998 in 1999 v smislu obsega in tržnega deleža zelo majhen in da je dosegel le 1 % trga Skupnosti v letu 2000.
- 166 Preučiti je treba, ali so institucije Skupnosti pri presoji dejavnikov škode upoštevale to okoliščino.

- 167 V zvezi s tem tožeča stranka navaja, prvič, da je bila edini indijski izvoznik in da je začela izvažati v Skupnost aprila 1999.
- 168 Najprej je treba opozoriti, da je treba obstoj škode presojati celostno, ne da bi bilo treba individualizirati učinek izvozov, ki jih je opravila vsaka od odgovornih družb (analogno glede dampaingja glej zgoraj navedeno sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 163 in navedena sodna praksa). Iz sodne prakse sicer izhaja, da institucije Skupnosti ne storijo očitne napake v okviru te presoje, ko se opirajo na podatke, s katerimi verjetno razpolagajo (glej zgoraj navedeno Sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točki 229 in 230 ter navedena sodna praksa).
- 169 Poleg tega je treba v obravnavanem primeru – čeprav predpostavljamo, da bi lahko podatki, ki jih je tožeča stranka predložila Komisiji, v skladu s katerimi je tožeča stranka začela izvažati 1. aprila 1999, privedli do izpodbijanja reprezentativnosti podatkov Eurostata za leto 1998 in začetek leta 1999 – opozoriti, da so institucije Skupnosti v štiriinšestdeseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe poudarile, da je bila presoja kazalcev, ki se nanašajo na uvoz, osredotočena na obdobje, ki se je pričelo v letu 2000 in med katerim je tožeča stranka dejansko izvažala v Skupnost.
- 170 Drugič, tožeča stranka navaja, da naj bi majhen obseg uvoza vplival na reprezentativnost statističnih podatkov Eurostata za leta od 1998 do 2000.
- 171 V zvezi s tem je treba opozoriti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza za utemeljitev trditve, da naj statistična formula, ki jo je uporabil Eurostat za določitev zadevnih podatkov, pri majhnih količinah ne bi bila zanesljiva. V teh okoliščinah

samo s trditvijo o majhnem obsegu uvoza v zadevnem obdobju ni mogoče dokazati, da naj podatki Eurostata, ki se nanj nanašajo, ne bi bili zanesljivi. Vsekakor iz enainšestdesete in dvainšestdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da so institucije Skupnosti primerjale podatke Eurostata s številčnimi podatki, ki jih je predložila tožeča stranka, in so za zadevno obdobje prišle do podobnih ugotovitev.

172 Ugotoviti je treba torej, da je Svet, ne da bi storil očitno napako pri presoji, lahko upošteval podatke Eurostata za leta 1998, 1999 in 2000.

173 Tretjič, tožeča stranka navaja, da naj bi člena 10(11) ter 14(3) in (4) temeljne uredbe izključevala upoštevanje podatkov za zadevna leta, ker je bil obseg uvoza v teh letih zanemarljiv.

174 Na podlagi členov 10(11) ter 11(3) in (4) temeljne uredbe se subvencijski postopek ne začne ali pa se ga takoj ustavi, če se škoda šteje za zanemarljivo ali če je tržni delež uvoza manjši od 1 %.

175 V obravnavanem primeru tožeča stranka ne navaja, da je bil tržni delež uvoza pod zgoraj navedenim pragom 1 % v kateremkoli obdobju preiskave, ki je trajala od 1. aprila 2001 do 31. marca 2002. Dejstvo, da je bil tržni delež tega uvoza pod pragom v začetku daljšega obdobja, ki je bil upoštevan za presojo gospodarskih trendov, glede na zgoraj navedene določbe ni pomembno. Trditev tožeče stranke, ki temelji na sklicevanju na te določbe, torej ni upoštevana.

- 176 Nazadnje in četrtič, v zvezi s trditvijo tožeče stranke o presoji kazalcev, ki se nanašajo na položaj industrije Skupnosti v letih od 1998 do 2000, je treba poudariti, da lahko institucije Skupnosti za izvršitev študije gospodarskih trendov zakonito upoštevajo razvoj, ugotovljen v industriji Skupnosti v celotnem zadevnem obdobju, vključno z leti, v katerih obseg uvoza še ni bil velik.
- 177 V obravnavanem primeru tožeča stranka ni dokazala, da bi iz izbire začetnega datuma zadevnega obdobja izhajala napačna predstavitev gospodarskih trendov glede istočasnosti med vstopom zadevnega uvoza na trg in negativnim razvojem industrije Skupnosti. Čeprav je namreč industrija Skupnosti, sledeč primeru, ki ga je dala tožeča stranka, pridobila večji tržni delež med letom 1998 in obdobjem preiskave, je treba opozoriti, da je ta kazalec vsekakor štel kot pozitiven. Glede tega tožeča stranka ni pojasnila, kako bi na ugotovitve Sveta o obstoju škode in o vzročni zvezi vplivalo, če bi bil začetek zadevnega obdobja postavljen v leto 2000.
- 178 Zato je treba trditve tožeče stranke o upoštevanju podatkov, ki se nanašajo na leta 1998, 1999 in 2000, zavrniti.
- 179 Po drugi strani tožeča stranka prereka presojo podatkov, ki se nanašajo na obdobja, ki se delno prekrivajo.
- 180 V zvezi s tem navaja, prvič, da so institucije Skupnosti storile očitno napako pri presoji s tem, da so primerjale podatke, ki se nanašajo na koledarska leta, zlasti leti 1998 in 2001, s podatki iz obdobja preiskave, ki se v devetih mesecih prekriva z letom 2001.

- 181 V zvezi s tem je treba opozoriti, da obdobje preiskave, izbrano v obravnavanem primeru, traja eno leto. Primerjava med podatki, ki se nanašajo na koledarska leta in to obdobje z enakim trajanjem, torej ne bi mogla privedi do nepravilne predstavitve gospodarskih trendov, razen če bi bilo ugotovljeno, da je trg CD-R poznal sezonska nihanja.
- 182 Drugič, tožeča stranka očita Svetu, da je primerjal razvoje od enega do drugega leta z razvoji, ugotovljenimi med letom 2001 in obdobjem preiskave. Ta očitek se nanaša na presojo proizvodnje, ravni cen, zmogljivosti in obsega prodaje Skupnosti iz devetinpetdesete, triinsedemdesete, štiriinsedemdesete in šestinsedemdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe.
- 183 V zvezi s tem je treba poudariti, da razvoj, ki je potekal med preučevanimi zaporednimi koledarskimi leti, ni neposredno primerljiv z razvojem med letom 2001 in koncem obdobja preiskave, ker se slednji nanaša na obdobje, ki ne traja enako dolgo.
- 184 Vendar pa iz analize devetinpetdesete, triinsedemdesete, štiriinsedemdesete in šestinsedemdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe ne izhaja, da naj bi ugotovitve o razvoju zadevnih kazalcev temeljile na trendih, ki so se pojavili med letom 2001 in koncem obdobja preiskave. Čeprav je namreč Svet v triinsedemdeseti, štiriinsedemdeseti in šestinsedemdeseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe navedel, da se je rast proizvodnje Skupnosti „upočasnila v obdobju preiskave“, da je bila rast zmogljivosti „omejena“ in da se je obseg prodaje industrije Skupnosti „v obdobju preiskave povečal za samo 6 % v primerjavi z letom 2001“, pa iz teh ugotovitev ni sklepal, da se je položaj industrije Skupnosti, ki izhaja iz teh kazalcev, poslabšal. V zvezi z devetinpetdeseto uvodno izjavo, čeprav je Svet navedel, da se je cena uvoza med letom 2001 in obdobjem preiskave povečala za 17 %, pa je ugotovitve kljub temu utemeljeval s škodo, v stodrugí uvodni izjavi, s skupnim znižanjem cen za 59 % med letom 2000 in koncem obdobja preiskave. Poudariti je treba, da tožeča stranka ne prereka nobene od teh dejanskih ugotovitev.

- 185 Poleg tega tožeča stranka, čeprav nasprotuje dejstvu, da institucije Skupnosti niso ekstrapolirale podatkov, ki se nanašajo na leto 2002, ne dokazuje, v čem zaradi opustitve take ekstrapolacije Svet ne bi pravilno prikazal razvoja zadevnih kazalcev. Zato tožeča stranka ni dokazala, da naj bi taka zatrjevana napaka pri predstavitvi podatkov privedla do napake pri presoji teh kazalcev.
- 186 Vsekakor je treba opozoriti, da tožeča stranka ne navaja, kakšen vpliv naj bi imela domnevna napaka Sveta pri primerjavi zadevnih podatkov na njegove ugotovitve glede obstoja škode in vzročne zveze (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 167 in navedena sodna praksa). Ne navede niti, v čem bi lahko bile te ugotovitve spremenjene, če bi Svet upošteval posplošene podatke, ki se nanašajo na leto 2002.
- 187 Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da je Svet storil dejansko napako ali očitno napako pri presoji zadevnih kazalcev.
- 188 Končno, v okviru tega očitka se tožeča stranka sklicuje na člen 8(2) in (6) temeljne uredbe, tako da zatrjuje, da institucije Skupnosti niso opravile objektivne analize podatkov, ki se nanašajo na različna obdobja.
- 189 Ker tožeča stranka ni dokazala, da obstaja dejanska napaka niti očitna napaka v presoji zadevnih podatkov, ne more trditi, da so bila primerjana obdobja izbrana arbitrarno. Trditev glede pomanjkanja objektivnosti torej ne drži.

190 Zato je treba ta očitek zavriniti kot neutemeljen.

Presoja zalog (drugi očitek)

– Trditve strank

191 Tožeča stranka trdi, da so institucije Skupnosti storile očitno napako pri presoji, s tem da so v stotretji uvodni izjavi izpodbijane uredbe ugotovile, da je razvoj zalog industrije Skupnosti eden od kazalcev, ki so se v istem obdobju močno poslabšali. Zaloge industrije Skupnosti naj bi se zmanjšale med letom 2000 in obdobjem preiskave, kar naj bi, nasprotno s tem, potrjevalo pozitivni trend. Že samo ta napaka naj bi lahko povzročila razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.

192 Svet navaja, da je ocena zalog iz stotretje uvodne izjave izpodbijane uredbe pravilna, ker se nanaša na poslabšanje tega dejavnika med obdobjem preučitve škode med letom 1998 in obdobjem preiskave, ne pa na položaj med preiskavo. Vsekakor pa naj zaloge ne bi bile element, ki določa škodo. Morebitna napaka naj torej ne bi mogla povzročiti razglasitve ničnosti izpodbijane uredbe, ker naj ne bi vplivala na rezultat preučitve škode.

– Presoja Sodišča prve stopnje

193 V okviru tega očitka tožeča stranka navaja, da presoja razvoja zalog industrije Skupnosti očitno ni pravilna. Ne prereka številčnih podatkov iz osemdesete uvodne

izjave izpodbijane uredbe, ki se nanj nanašajo. Vendar pa poudarja, da naj Svet v stotretji uvodni izjavi izpodbijane uredbe na osnovi teh podatkov ne bi mogel sklepati, da se je kazalec zalog v zadevnem obdobju močno poslabšal.

194 Opozoriti je treba, da je zadevno obdobje v obravnavanem primeru trajalo od leta 1998 do konca obdobja preiskave. Iz podatkov, ki jih tožeča stranka ni izpodbijala, izhaja, da so se v tem obdobju zaloge industrije Skupnosti zelo povečale.

195 Glede tega tožeča stranka ni dokazala, da naj bi izboljšanje kazalca, ki se nanaša na zaloge, izražene v odstotkih proizvodnje od leta 2000 naprej, lahko obrnilo negativni trend, ugotovljen za celotno zadevno obdobje. Iz osemdesete uvodne izjave izpodbijane uredbe namreč izhaja, da so zaloge ostale na višji stopnji med celotnim zadevnim obdobjem in se v absolutnih vrednostih povečale proti koncu leta 2001, kar je torej sovpadalo s povečanjem obsega uvoza in v relativnih vrednostih znašalo 15 % proizvodnje med obdobjem preiskave.

196 Ta očitek torej ni utemeljen.

Presoja cen uvoza (tretji očitek)

– Trditve strank

197 Tožeča stranak navaja, da so se institucije Skupnosti s sklepanjem o padcu cen uvoza opirale na podatke, ki se nanašajo na leta 1998, 1999 in 2000 ter niso bili niti

primerni niti zanesljivi. Edini zanesljivi element v zvezi s trendi cen uvoza naj bi bilo dejstvo, da so se te povečale za 15 % med letom 2001 in obdobjem preiskave. To povišanje naj bi bilo dejansko še pomembnejše, ker se ti obdobji prekrivata.

198 Dejstvo, da so bile cene uvoza prav tako analizirane na osnovi številčnih podatkov, ki jih je predložila tožeča stranka, naj v zvezi s tem ne bi dodalo ničesar. Sicer pa naj institucije Skupnosti ne bi enako predstavile zadevnih podatkov. Podatki, ki se nanašajo na proračunska leta tožeče stranke, naj bi bili v celoti prišteti nedavnim koledarskim letom. Tako naj bi bile cene za proračunsko leto 1999/2000, ki pokrivajo le tri mesece leta 2000, prištete letu 2000 in ne letu 1999, v katerem je nastala večina prihodkov.

199 Svet odgovarja, da tožeča stranka ne navaja pravilno, da bi morala biti analiza cen uvoza opravljena v obdobju, ki je trajalo od leta 2001 do obdobja preiskave, in ne v celotnem obdobju preučitve škode. Dejstvo, da raven uvoza ne presega praga 1 % trga Skupnosti, naj ne bi bilo upoštevno.

200 Institucije Skupnosti naj bi priznale, da cene Eurostata za leti 1998 in 1999 niso bile reprezentativne zaradi majhnega obsega uvoza. Zato naj bi v devetinpetdeseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe opravile primerjavo razvoja cen med letom 2000 in obdobjem preiskave. Poleg tega naj bi začele z analizo cen na osnovi podatkov, ki jih je predložila tožeča stranka za obdobje finančnega leta 1999/2000 in obdobje preiskave. Rezultati naj bi bili primerljivi.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- 201 Presoja ravni cen uvoza je v obravnavanem primeru bistven element, ki utemeljuje ugotovitev o nelojalnem nižanju cen Skupnosti in zato obstoja škode. Institucije Skupnosti so analizirale ta kazalec v osemindeseti do štiriinšestdeseti uvodni izjavi izpodbijane odločbe na osnovi podatkov Eurostata ter na številčnih podatkih, ki jih je predložila tožeča stranka.
- 202 Glede podatkov Eurostata so institucije primarno ugotovile, da je med letom 2000 in koncem obdobja preiskave prišlo do velikega znižanja cen, in sicer 59 %. Tožeča stranka prereka upoštevanje podatkov, ki se nanašajo na leto 2000, utemeljujoč, da obseg uvoza še ni bil pomemben. Ta trditev pa je že bila preučena in zavrnjena v zgoraj navedenih točkah od 170 do 175.
- 203 V zvezi z analizo številčnih podatkov, ki jih je predložila tožeča stranka, je treba opozoriti, da je vodila do rezultatov, primerljivih s tistimi, ki so temeljili na podatkih Eurostata, in sicer do znižanja cen za 54 %. Vendar tožeča stranka navaja, da predstavitev teh podatkov ni pravilna.
- 204 Iz razpredelnice v dvainšestdeseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe izhaja, da se odstotek 54 % nanaša na razvoj cen med dvema fiskalnima letoma tožeče stranke. Tudi ob predpostavki, da triinšestdeseta uvodna izjava ni dovolj natančna, ker se glasi, da ta odstotek zadeva razvoj med letom 2000 in obdobjem preiskave, pa naj ta nenatančnost ne bi bila napaka. Iz tabele pred zadevno uvodno izjavo izhaja, da gre za razvoj med fiskalnim letom 2000 in obdobjem preiskave. Tožeča stranka torej ni dokazala, da naj številčni podatki, ki jih je predložila, ne bi bili predstavljeni pravilno.

- 205 Poleg tega, čeprav se podatki, ki jih je predložila tožeča stranka nanašajo na obdobje, ki se začne 1. aprila 1999, medtem ko se podatki Eurostata nanašajo na obdobje, ki se začne 1. januarja 2000, to samo dejstvo ne pomeni, da ugotovitev Sveta, da številčni podatki Eurostata in tožeče stranke kažejo skladne trende, ni pravilna. Tožeča stranka pa ne navaja, da bi upoštevanje drugega začetnega datuma za njene podatke lahko privedlo do drugačnih ugotovitev glede cene uvoza.
- 206 Zato tožeča stranka ni dokazala obstoja dejanske napake ali očitne napake pri presoji, ko gre za ceno uvoza.
- 207 Ta očitek je torej treba zavrnil kot neutemeljen.

Presoja pozitivnih in negativnih trendov (četrty očitek)

– Trditve strank

- 208 Tožeča stranka navaja, da institucije Skupnosti niso uravnotežile pozitivnih in negativnih kazalcev škode, kar je kršitev člena 8(2) in (5) temeljne uredbe. Celostna ocena, predstavljena v stočetrty in stopety uvodny izjavy izpodbijane uredbe, naj ne bi vključevala vseh pozitivnih in negativnih kazalcev. Svet naj bi v bistvu ugotovil, da je nelojalno nižanje cen uvoza prizadelo sposobnost industrije Skupnosti za pridobivanje kapitala, kar naj bi bilo ponazorjeno z negativnim razvojem donosnosti naložb, donosnosti in denarnega toka. Tako naj bi celostno presoyo utemeljeval na majhnem številu tesno povezanih kazalcev in ob izključitvi pozitivnih dejavnikov.

- 209 Čeprav je zadevno obdobje trajalo od leta 1998 do obdobja preiskave, bi institucije morale upoštevati dejstvo, da obseg uvoza pred letom 2000 ni bil pomemben. Razložile pa naj ne bi, zakaj naj bi več pozitivnih trendov med letom 2000 in obdobjem preiskave, in sicer povečanje proizvodnje Skupnosti, prometa industrije Skupnosti, njenega tržnega deleža, njene produktivnosti in hkratno zmanjšanje stroškov proizvodnje, nevtralizirali negativni trendi.
- 210 Svet opozarja, da se je obdobje preučitve škode začelo leta 1998. Zato naj bi imeli trendi, ki se nanašajo na obdobje po letu 2000, ki jih je navedla tožeča stranka, omejeno vrednost. Poleg tega naj institucije Skupnosti ne bi nikoli prerecale obstoja pozitivnih trendov. Vendar pa naj ti ne bi mogli biti vključeni niti uravnoteženi z negativnimi trendi, temveč v okoliščinah obravnavanega primera ocenjeni celostno.
- 211 V obravnavanem primeru naj bi institucije Skupnosti ugotovile obstoj škode na osnovi dejavnikov, ki se nanašajo na sposobnost industrije za pridobivanje kapitala. Upoštevale naj bi negativen razvoj industrije Skupnosti glede cene, donosnosti in denarnega toka, kar povzroča precejšnje zmanjšanje naložb, in dejstvo, da je bilo industriji Skupnosti onemogočeno izkoristiti ugodnosti znižanja stroškov. Pozitivni trendi, vezani v glavnem na rast, naj bi se presojali kot manj pomembni zaradi močnega povečanja potrošnje Skupnosti. Povečanje prodaje in znižanja stroškov industrije Skupnosti naj ne bi bili zadostni za kompenzacijo znižanja cen in torej za pozitiven razvoj njene donosnosti. Zato naj bi bile institucije Skupnosti upravičene sklepati, da so negativni trendi nevtralizirali pozitivne.
- 212 Ponderiranje različnih dejavnikov v okviru te celovite analize naj bi bilo odvisno od pravice do odločanja po prostem preudarku institucij Skupnosti, tožeča stranka pa naj ne bi dokazala obstoja očitne napake v zvezi s tem.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- 213 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se mora preučitev škode nanašati na celoto dejavnikov, od katerih le en dejavnik ne more tvoriti podlage za odločilno odločitev. Pozitivni razvoj dejavnika ni ovira za ugotovitev precejšnje škode, če ta ugotovitev temelji na različnih dejavnikih, katerih upoštevanje določa temeljna uredba (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. marca 2000 v zadevi Miwon proti Svetu, T 51/96, Recueil, str. II 1841, točka 105 in navedena sodna praksa).
- 214 V ugotovitvah o škodi, povzročeni v obravnavanem primeru, zlasti v besedilu od stotretje do stopete uvodne izjave izpodbijane uredbe, je Svet upošteval obstoj pozitivnih trendov v položaju industrije Skupnosti. Pojasnil je tudi razloge, zaradi katerih so drugi kazalci, ki so se razvijali v negativno smer, vseeno privedli do precejšnje škode.
- 215 Tožeča stranka ni prerokala nobene od ugotovitev o dejstvih, ki se nanaša na to presoj, niti dokazala obstoja očitne napake v okviru presoje različnih dejavnikov škode. Vendar v okviru tega očitka navaja, da institucije Skupnosti niso pravilno preučile različnih pozitivnih in negativnih kazalcev.
- 216 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v okviru izpodbijanja celostne presoje škode tožeča stranka ne more le predlagati razlage različnih gospodarskih dejavnikov, temveč mora opredeliti razloge, zaradi katerih bi Svet moral na podlagi teh dejavnikov priti do drugačnega zaključka o obstoju škode (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Miwon proti Svetu, točka 103).

217 V obravnavanem primeru dejstvo, da tožeča stranka navaja, da so bili določeni kazalci, ki se nanašajo na položaj industrije Skupnosti, pozitivni, zlasti povečanje proizvodnje, prometa, tržnega deleža in produktivnosti te industrije ter zmanjšanje stroškov proizvodnje, ne more biti dokaz za to, da zadevna industrija ni utrpela precejšnje škode, ki jo po mnenju Sveta sestavljajo negativen razvoj donosnosti in precejšnje izgube, zabeležene med obdobjem preiskave, ki so povzročili upočasnitev naložb.

218 Tožeča stranka pa ne podaja nobenih trditev, s katerimi bi lahko dokazala, da Svet napačno ugotovil, da je industrija utrpela škodo, omenjeno v prejšnji točki, zaradi celostne analize upoštevni dejavnikov.

219 Poleg tega je bila trditev tožeče stranke o datumu začetka zadevnega obdobja že preučena in zavržena v zgoraj navedenih točkah 176 in 177.

220 Zato ni mogoče sprejeti tega očitka o celostni oceni kazalcev škode.

221 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavržiti kot neutemeljen.

Četrty tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji pri uporabi člena 8(6) in (7) temeljne uredbe, v zvezi s preučitvijo učinkov uvoza iz Tajvana

Trditve strank

- 222 Tožeča stranka navaja, da je v izpodbijani uredbi Svet preučil, ali bi se škoda, povzročeno industriji Skupnosti, lahko pripisalo drugim dejavnikom kot indijskemu uvozu, med drugim dampinškemu uvozu iz Tajvana, v zvezi s katerim je bila v decembru 2001 uvedena začasna protidampinška dajatev.
- 223 Pred uvedbo te dajatve naj bi tajvanski uvoz predstavljal 62-odstotni tržni delež in njegova povprečna cena je bila veliko nižja od cene indijskega uvoza. Med obdobjem preiskave naj bi bila ta razlika v ceni, in sicer 27,5 %, višja od protidampinške dajatve, naložene tajvanskim izvoznikom, razen Princo Corp in nesodelujočim izvoznikom. Zato naj škode, povzročene v tem obdobju, ne bi bilo mogoče pripisati indijskemu uvozu.
- 224 Da bi odstranil učinke tajvanskega uvoza, naj bi Svet svojo presojo lahko utemeljeval le s preučitvijo triinpolmesečnega obdobja, ki je trajalo od uvedbe začasne protidampinške dajatve do konca obdobja preiskave. Svet pa naj ne bi mogel dokazati, da je bila industrija Skupnosti soočena s pritiskom na cene zaradi indijskega uvoza med tem obdobjem. Med letom 2001 in obdobjem preiskave naj bi tajvanski uvoz izgubil 6 % trga, medtem ko naj bi proizvajalci iz Skupnosti in Indije ter drugih tretjih držav pridobili 2 %. Med obdobjem preiskave naj bi se obseg

indijskega uvoza povečal le za 16.187.000 enot, kar je 0,73 % trga. Ti elementi naj ne bi zadostovali za sklep, da je lahko indijski uvoz individualno povzročil precejšnjo škodo.

225 Sicer pa naj bi bilo povečanje uvoza iz drugih tretjih držav, in sicer iz Hongkonga, Švice in Kitajske, v istem obdobju večje kot povečanje indijskega uvoza, cene tega uvoza pa nižje kot indijske cene.

226 Svet navaja, da vzročna zveza med spornim uvozom in škodo še naprej traja, čeprav je ta uvoz del veliko večje celote dejavnikov, zato ker ti drugi dejavniki ne prekinjajo vzročne zveze med tem uvozom in škodo.

227 V obravnavanem primeru naj bi Svet ugotovil, da škoda, ki jo je povzročil tajvanski uvoz, ni prekinila te vzročne zveze. Prvič, indijski proizvajalec naj bi pridobil tržni delež, višji od 8 %, med letom 2000 in obdobjem preiskave, in sicer pred začetkom veljave protidampinških ukrepov proti Tajvanu. Drugič, po uvedbi protidampinških ukrepov naj bi indijski proizvajalec ponovno pridobil del tržnega deleža, ki ga je izgubil zaradi tajvanskih izvoznikov. Tretjič, nizke cene indijskega uvoza naj bi povzročile precejšnje nelojalno znižanje cen Skupnosti.

228 Trditev tožeče stranke naj bi napačno temeljila na razdelitvi obdobja preiskave na dva dela, pred uvedbo protidampinške dajatve proti Tajvanu in po njej. Poleg tega naj njene trditve o obdobju po uvedbi ukrepov proti Tajvanu ne bi bile upoštevne. Tožeča stranka naj bi zatrjevala, da učinek indijskega uvoza obsega le pridobitev tržnega deleža, ki je rezultat povečanja obsega uvoza za 16.187.000 enot in tako hipotetične izgube tega deleža s strani industrije Skupnosti. Škoda v obravnavanem

primeru pa naj ne bi bila v obliki izgube tržnega deleža, temveč finančnih izgub industrije Skupnosti, ki naj bi se izražala pri njeni sposobnosti vlaganja. V zvezi s tem naj bi nelojalno znižanje cen zaradi indijskega uvoza, v višini 9 % trga, imelo precejšen vpliv na te finančne izgube.

229 Glede na stališča tožeče stranke o uvozi iz Hongkonga, Švice in Kitajske naj bi bil tržni delež, ki ga predstavljajo, premajhen za vpliv na cene Skupnosti.

Presoja Sodišča prve stopnje

230 Člen 8(7) temeljne uredbe določa obveznost preučitve znanih dejavnikov, ki hkrati z nesubvencioniranim uvozom povzročajo škodo industriji Skupnosti. Ta preučitev mora omogočiti, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, ne pripiše zadevnemu uvozu. Med te dejavnike spadajo med drugim obseg in cene nesubvencioniranega uvoza.

231 V obravnavanem primeru iz stošestnajste uvodne izjave izpodbijane uredbe izhaja, da se je v zadevnem obdobju zadevna industrija Skupnosti spopadala z dampinškim uvozom iz Tajvana, ki ji je povzročil precejšnjo škodo med leti 1997 in 2000. Sicer pa ni mogoče izključiti, da so se negativni učinki tega uvoza nadaljevali vse do uvedbe začasnih ukrepov decembra 2001 z Uredbo Komisije št. 2479/2001 (ES) z dne 17. decembra 2001 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoze CD-R iz Tajvana (UL L 334, str. 8).

232 Zaradi tega znanega dejavnika so bile institucije Skupnosti ob določitvi škode, povzročene zaradi indijskega uvoza, dolžne preučiti, ali je lahko učinek tajvanskega uvoza prekinil vzročno zvezo med indijskim uvozom in škodo, povzročeno industriji Skupnosti (v tem smislu glej sodbe Sodišča prve stopnje z dne 14. julija 1995 v zadevi Koyo Seiko proti Svetu, T-166/94, Recueil, str. II-2129, točka 81; z dne 29. januarja 1998 Sinochem proti Svetu, T-97/95, Recueil, str. II-85, točka 98, in z dne 15. decembra 1999 v združenih zadevah Petrotub in Republica proti Svetu, T-33/98 in T-34/98, Recueil, str. II-3837, točka 176).

233 Opozoriti je treba, da je Svet v besedilu od stošestnajste do stoosemnajste uvodne izjave izpodbijane uredbe dejansko preučil učinke tajvanskega uvoza in prišel do zaključka, da je v zadevnem obdobju sicer vplival na trg Skupnosti, vendar ta vpliv nikakor ni mogel prekiniti vzročne zveze.

234 Tožeča stranka očita institucijam Skupnosti, da so v okviru te preučitve storile očitno napako.

235 Najprej je treba opozoriti, da tožeča stranka v trditvi razlikuje med obdobji pred uvedbo začasnih ukrepov v zvezi s tajvanskim uvozom in po njej, s čimer se razume, da so bile torej institucije Skupnosti dolžne preučiti obe obdobji ločeno. Vendar pa je na podlagi člena 11(1) temeljne uredbe škoda, ki jo je treba določiti, tista, ki je bila utrpljena v obdobju preiskave. Čeprav je tako Svet moral upoštevati uvedbo začasnih ukrepov med obdobjem preiskave – kar je storil med drugim v stošestnajsti in stosedemnajsti uvodni izjavi izpodbijane uredbe – se njegove ugotovitve o škodi in vzročni zvezi pravilno nanašajo na celotno obdobje.

- 236 Nadalje ni sporno, da je lahko tajvanski uvoz prispeval k škodi, povzročeni industriji Skupnosti med enim delom zadevnega obdobja. Tožeča stranka napačno navaja, da to dejstvo vodi do izključitve možnosti, da je tudi indijski uvoz povzročil veliko škodo v istem obdobju.
- 237 V skladu s sodno prakso se lahko odgovornost za škodo pripiše zadevnemu uvozu, čeprav je njegov učinek le del veliko večje škode, za katero so krivi drugi dejavniki (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 5. oktobra 1988 v združenih zadevah Canon in drugi proti Svetu, 277/85 in 300/85, Recueil, str. 5731, točka 62). Zato ni mogoče izključiti, da je škodo povzročilo hkrati več dejavnikov, od katerih je vsak od njih ločeno pomenil vzrok za veliko škodo.
- 238 Zato obstoj pomembnega zunanjega dejavnika, kot je v obravnavanem primeru tajvanski uvoz, ne povzroči avtomatične prekinitve vzročne zveze med spornim uvozom in škodo, povzročeno industriji Skupnosti. Vendar pa je treba preučiti, ali so lahko institucije Skupnosti pravilno ugotovile, da je subvencionirani uvoz kljub temu zunanjemu dejavniku povzročil veliko škodo.
- 239 V zvezi s tem po eni strani tožeča stranka poudarja, da je tajvanski uvoz predstavljal 62-odstotni delež in da je bila njegova povprečna cena veliko nižja od cene indijskega uvoza. Zaradi obsega in cen tega uvoza naj nobene škode ne bi bilo mogoče pripisati indijskemu uvozu, ker ta predstavlja le 9 % trga in so bile njegove cene veliko višje.
- 240 Najprej, če predpostavljamo, da se tožeča stranka tako sklicuje na dejstvo, da je morala uskladiti cene z dampinškimi cenami tajvanskega uvoza, to dejstvo ne izključuje, da je njen uvoz povzročil veliko škodo industriji Skupnosti.

- 241 Nadalje je treba poudariti, da tožeča stranka ne prereka dejstva, da je indijski uvoz predstavljal velik del tržnega deleža, da je bila njegova cena nižja od cen Skupnosti in da je konkuriral tajvanskim proizvajalcem. Zaradi teh okoliščin pa njena trditev, da obstoj tajvanskega uvoza, ki je veliko pomembnejši in so zanj značilne veliko nižje cene, izključuje vsako možnost nelojalnega znižanja cen z njene strani, ni utemeljena. Ni mogoče namreč takoj zanikati, da je velika škoda, ki jo sestavljajo izgube, povzročene zaradi nelojalnega znižanja cen Skupnosti, posledica uvoza iz različnih držav, ki ima morda različen vpliv.
- 242 Nazadnje je treba opozoriti, da so institucije Skupnosti obrazložile razloge, zaradi katerih prisotnost tajvanskega uvoza kljub zelo nizkim cenam in velikim obsegom ne izključuje tega, da je indijski uvoz, vzet ločeno, izvajal pritisk na cene Skupnosti. Iz stosedemnajste uvodne izjave izpodbijane uredbe med drugim izhaja, da indijski uvoz ni bil samo konkurenčen tajvanskemu, ampak je med letom 2000 in obdobjem preiskave celo pridobil več kot 8 % tržnega deleža ter prevzel del tržnega deleža, ki so ga tajvanski izvozniki izgubili med letom 2001 in obdobjem preiskave. Te navedbe, ki jih tožeča stranka ni prerekala, so Svetu omogočile pravilno ugotovitev v isti uvodni izjavi, da so nizke cene uvoza iz Indije pomembno vplivale na cene v Skupnosti.
- 243 Zato tožeča stranka napačno zatrjuje, da se zaradi obsega in cen tajvanskega uvoza njenemu uvozu ne more pripisati nobene škode.
- 244 Na drugi strani tožeča stranka trdi, da dejstvo, da je indijski uvoz lahko vzporedno s proizvodnjo Skupnosti pridobil del trga, ki so ga tajvanski izvozniki izgubili zaradi uvedbe začasnih ukrepov, ni zadostovalo za ugotovitev, da sočasni ukrepi močno vplivali na trg Skupnosti.

- 245 V zvezi s tem je treba poudariti, da ugotovitve Sveta, predstavljene v stosedemnajsti uvodni izjavi izpodbijane uredbe, ne temeljijo na ugotovitvi, da je lahko indijski uvoz prevzel del tržnega deleža, ki so ga izgubili tajvanski izvozniki, temveč tudi na dejstvu, da je lahko zaradi tajvanske konkurence pridobil velik del trga Skupnosti in da je nizka raven njegovih cen vplivala na cene Skupnosti.
- 246 Dejstvo, da so drugi udeleženci na trgu, med drugim proizvajalci Skupnosti, tudi prevzeli tržni delež, ki so ga izgubili tajvanski izvozniki, ne more izpodbiti ugotovitve Sveta, da je indijski uvoz, vzet ločeno, proizvajalcem Skupnosti povzročil veliko škodo v obdobju preiskave.
- 247 Zaradi vsega tega tožeča stranka ni dokazala, da so institucije Skupnosti storile očitno napako pri presoji, s tem da so ugotovile, da uvoz iz Tajvana v obravnavanem primeru ni mogel prekiniti vzročne zveze.
- 248 Sicer pa tožeča stranka opozarja, da je bilo skupno povečanje uvoza iz Hongkonga, Švice in Kitajske večje in da so bile njihove cene nižje od cen indijskega uvoza.
- 249 V zvezi s tem je treba opozoriti, da ugotovitve Sveta ne temeljijo na ugotovitvi, da je indijski uvoz lahko prevzel velik del tržnega deleža, ki so ga izgubili tajvanski izvozniki. Vsekakor tožeča stranka priznava, da je delež, prevzet od indijskega uvoza, primerljiv deležu, ki so ga pridobili proizvajalci Skupnosti in vsi proizvajalci iz drugih tretjih držav.

250 Poleg tega, čeprav je treba opozorilo tožeče stranke razlagati v smislu, da naj institucije ne bi dovolj preučile učinkov uvoza iz Hongkonga, Švice in Kitajske, pa ta trditve ne drži. Iz stoenaindvajsete uvodne izjave izpodbijane uredbe, ki je tožeča stranka ni izpodbijala, namreč izhaja, da je bil uvoz iz Indije 5- do 6-krat večji od uvoza iz vsake od teh treh držav in da so imele te države v obdobju preiskave 2 % tržni delež, medtem ko je bil tržni delež indijskega proizvajalca 9 %. Svet je torej vsekakor lahko štel, da uvoz iz teh tretjih držav ni bil dovolj velik, da bi v obravnavanem primeru prekinil vzročno zvezo.

251 Zato četrtega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti.

Peti tožbeni razlog: kršitev člena 8 (6) in (7) temeljne uredbe glede preučitve učinkov protikonkurenčnega ravnanja lastnika patentov

Trditve strank

252 Tožeča stranka navaja, da je v okviru upravnega postopka industrija Skupnosti trdila, da lastnik patentov za CD-R zlorablja prevladujoči položaj, tako da zaračunava previsoke tantieme. S tem, da institucije Skupnosti trditve, glede na stopetintrideseto uvodno izjavo izpodbijane uredbe, niso upoštevale in to le zato, ker ta domneva ni bila potrjena z nobenim uradnim sklepom preiskave, ki so jo vodili organi, pristojni za konkurenco, naj bi kršile člen 8(6) in (7) temeljne uredbe, kot je razložen v sodbi Sodišča z dne 11. junija 1992 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu (C-358/89, Recueil, str. I-3813) in sodbi Sodišča prve stopnje z dne 19. septembra 2001 v zadevi Mukand in drugi proti Svetu (T-58/99, Recueil, str. II-2521).

- 253 Komisija naj bi to trditev o zlorabi prevladujočega položaja poznala, saj naj bi bila preiskava o tej kršitvi konkurenčnih pravil, kot naj bi izhajalo iz njenega obvestila za tisk z dne 3. avgusta 2003, ob sprejetju izpodbijane uredbe v zadnji fazi.
- 254 Presoja učinkov tantiem iz stoštiriintridesete uvedne izjave izpodbijane uredbe naj ne bi zadostovala za odstranitev učinkov zlorabe njenega domnevno prevladujočega položaja in zlasti učinkov previsokih tantiem. Prvič, možnost, da je lahko indijski izvoznik tudi utrpel škodo zaradi previsokih tantiem, naj se ne bi upoštevala pri presoji škode, ki jo je utrpela industrija Skupnosti. Drugič, čeprav je bila donosnost industrije Skupnosti najvišja leta 1999, ko so tantieme že veljale, pa naj to ne bi izključevalo tega, da so te prispevale k škodi med obdobjem preiskave. Tretjič, opozorilo Sveta, da je pritisk na znižanje cen preprečil industriji Skupnosti, da bi stroške tantiem prenesla na potrošnike, naj ne bi bilo upoštevno. Institucije Skupnosti bi namreč morale preučiti, če bi industrija Skupnosti utrpela škodo, tudi če ne bi bilo previsokih tantiem. Poleg tega, če bi bili stroški industrije Skupnosti umetno zvišani zaradi previsokih tantiem, analiza nelojalnega znižanja cen ne bi bila pravilna.
- 255 Svet navaja, da je podrobno preučil vpliv tantiem in zato domnevno protikonkurenčnega ravnanja iz stoštiriintridesete in stopetintridesete uvedne izjave izpodbijane uredbe, čeprav to ravnanje nikoli ni bilo potrjeno. Trditev tožeče stranke, da Svet ni upošteval tega elementa, ker naj ne bi bilo nobenega uradnega sklepa preiskave, naj bi torej temeljila na nepravilnem razumevanju izpodbijane uredbe.
- 256 Trditve o protikonkurenčnem ravnanju naj bi se nanašale na določitev zneska tantiem. Ker so tantieme plačevali proizvajalci Skupnosti in indijski proizvajalci, naj njihovo plačilo ne bi moglo razložiti razlike v ceni. Še več, industrija Skupnosti bi morala plačati tantieme v letu 1999, ko je bila njena donosnost najvišja, in v letu

2000 ter med obdobjem preiskave, ko je bila njena donosnost negativna. Tako v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, naj vprašanje, ali je industrija Skupnosti utrpela škodo zaradi domnevno previsokih tantiem, ne bi bilo upoštevno za presojo vzročne zveze v obravnavanem primeru, ker naj ne bi bilo mogoče, da bi lahko le en dejavnik stroškov, enak za vse udeležence trga, prekinil to vzročno zvezo. Svet naj bi v stopetintrideseti uvodni izjavi vsekakor razložil, da trditev o protikonkurenčnem ravnanju ni bila potrjena z nobenim uradnim sklepom preiskave.

257 Svet opozarja, da so v obravnavanem primeru okoliščine drugačne od tistih iz zgoraj navedene sodbe Mukand in drugi proti Svetu. Dejstva o zadevnem ravnanju naj nikoli ne bi bila dokazana, med zatrjevanim ravnanjem in cenami zadevnega proizvoda naj nikoli ne bi bilo avtomatične vzročne zveze, to ravnanje pa naj bi vplivalo tudi na zadevnega izvoznika.

258 V zvezi s sporočilom Komisije za javnost, ki je priloženo repliki, Svet opozarja, da tožeča stranka ni razložila, zakaj ga ni predložila skupaj s tožbo v skladu s členom 48 (1) Poslovnika Sodišča prve stopnje. Poleg tega naj bi to sporočilo omenjalo vnaprej posnete CD-je in ne CD-R ter naj sicer ne bi zadevalo niti zlorabe prevladujočega položaja niti plačila previsokih tantiem, ki jih navaja tožeča stranka.

259 Odbor CECMA navaja, da institucije Skupnosti niso bile zavezane preučiti zadevne trditve na podlagi člena 8(7) temeljne uredbe. Po eni strani naj bi zatrjevano ravnanje enako prizadelo proizvajalce Skupnosti in svetovne proizvajalce. Tako naj ne bi mogel vplivati na konkurenco med proizvajalci tretjih držav in Skupnosti. Po drugi strani naj protikonkurenčno ravnanje ne bi bilo znan dejavnik.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 260 V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo institucije Skupnosti ob določitvi škode preučiti, ali škoda, na katero nameravajo opreti ugotovitve, dejansko izhaja iz dampinškega ali subvencioniranega uvoza, in ne smejo upoštevati škode, ki izvira iz drugih dejavnikov, zlasti tistega, katerega izvor je v protikonkurenčnem ravnanju, ki vključuje proizvajalce Skupnosti (zgoraj navedena sodba Extramet Industrie proti Svetu, točka 16, ter zgoraj navedena sodba Mukand in drugi proti Svetu, točki 39 in 40).
- 261 V obravnavanem primeru iz spisa, ki ga navaja industrija Skupnosti v vlogi z dne 7. januarja 2003, izhaja, da je družba, ki je lastnica patentov za CD-R, zlorabljala prevladujoči položaj tako, da je zaračunavala previsoke tantieme in da se je eden od evropskih proizvajalcev umaknil s trga zaradi spora s to družbo. Industrija je na to opozorila, da bi nasprotovala trditvi tožeče stranke, da je stopnja podpore tožbe v smislu člena 10(8) temeljne uredbe padla pod prag, zahtevan za nadaljevanje postopka. Tožeča stranka je med preiskavo izrazila enako stališče, s tem da je navedla, da so učinki domnevnega protikonkurenčnega ravnanja, ki jih sestavlja določitev previsokih tantiem, dejavnik, ki ga je treba preizkusiti v okviru določite škode.
- 262 Nekatere stranke so trdile, da bi škoda lahko bila posledica domnevne zlorabe prevladujočega položaja. Vendar pa ta domneva ni bila potrjena z nobenim uradnim sklepom preiskave, ki so jo vodili organi, pristojni za konkurenco, in je zato ni mogoče sprejeti.
- 263 Opozoriti je treba, da iz stopetintridesete uvedne izjave izpodbijane uredbe ne izhaja, da so institucije Skupnosti dejansko preučile vprašanje, ali škoda, na katero opirajo ugotovitve, ne izvira iz zatrjevanega protikonkurenčnega ravnanja.

264 Če torej ta uvodna izjava ne zadostuje za odstranitev učinkov dejavnika, ki ga je navedla tožeča stranka, je treba opozoriti, da mora biti vprašanje, ali Svet ni opustil upoštevanja teh učinkov, preučeno glede na sklepanje, sprejeto v okviru izpodbijane uredbe (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Koyo Seiko proti Svetu, točka 79).

265 Svet navaja, da je ta dejavnik upošteval v stoštriintrideseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe. Iz te uvodne izjave izhaja, da je Svet na splošno preučil učinke plačila tantiem, ki izvirajo iz patentov, tako da je ugotovil, da ta dejavnik v obravnavanem primeru ni mogel prekiniti vzročne zveze. Svet navaja, da je s to ugotovitvijo odgovoril tudi na trditev, da so te tantieme previsoke in da pomenijo protikonkurenčno ravnanje.

266 Glede tega je treba navesti, da čeprav imata stoštiriintrideseta in stopetintrideseta uvodna izjava različna podnaslova, in sicer „Tantieme“ in „Drugi dejavniki“, pa iz trditev strank izhaja, da se obe nanašata na isti element iz spisa, ki se navezuje na plačilo tantiem. Poleg tega si ti uvodni izjavi sledita, tako da že struktura izpodbijane uredbe narekuje skupno branje.

267 Zato je treba upoštevati ugotovitve iz stoštiriintridesete uvodne izjave za preučitev, ali Svet ni upošteval morebitne škode, ki izhaja iz protikonkurenčnega ravnanja, na katero se sklicuje tožeča stranka.

268 Po eni strani tožeča stranka prereka upoštevnost teh ugotovitev s tem, da navaja, da bi institucije morale natančno presoditi učinke tantiem, da bi lahko sklenile, da naj bi industrija utrpela škodo, čeprav ni bilo previsokih tantiem.

- 269 V zvezi s tem je treba poudariti, da so institucije Skupnosti, da bi odstranile učinke, ki izhajajo iz zunanjih dejavnikov, dolžne preučiti, ali so lahko ti učinki prekinili vzročno zvezo med zadevnim uvozom in škodo, povzročeno industriji Skupnosti (glej zgoraj navedeno točko 232). Ta preučitev pa nujno ne vključuje določitve natančnih učinkov zadevnega dejavnika. Zadošča, da institucije Skupnosti ugotovijo, da je bila kljub obstoju takega zunanjega dejavnika škoda, povzročena zaradi zadevnega uvoza, precejšnja.
- 270 V obravnavanem primeru je Svet poudaril, da je indijski uvoz industriji Skupnosti povzročil veliko škodo, ki izhaja zlasti iz nelojalnega znižanja cen Skupnosti. Razložil je, da čeprav so imele tantieme negativni vpliv na dobičke industrije Skupnosti, je bil ta dejavnik, ki je vplival na vse proizvajalce na trgu, prisoten že 1999, preden se je izvoz povečal. Negativnega razvoja položaja proizvajalcev Skupnosti od leta 1999 torej ni mogoče pripisati temu dejavniku. Zaradi teh elementov torej ni bilo nerazumno, da je Svet menil, da plačilo tantiem ni moglo vplivati na škodo, ki jo je povzročil subvencionirani uvoz.
- 271 Svet pravilno potrjuje, da preučitev vprašanja, ali so bile tantieme previsoke zaradi protikonkurenčnega ravnanja lastnika patenta, nikakor ne more izpodbiti njegove zgoraj navedene ugotovitve.
- 272 Opozoriti je treba tudi, da se za razliko od okoliščin, ki so bile podlaga za zgoraj navedeno sodbo Extramet et Mukand in drugi proti Svetu, tu zatrjevana protikonkurenčna praksa ne more pripisati ravnanju proizvajalcev Skupnosti. Za presojo učinkov tega dejavnika v obravnavanem primeru institucije Skupnosti torej niso bile zavezane preučiti, ali ni industrija Skupnosti sama prispevala k utrpljeni škodi.

- 273 Po drugi strani tožeča stranka poudarja, s sklicevanjem na zgoraj navedeno sodbo Mukand in drugi proti Svetu, da škoda, določena z nelojalnim znižanjem cen, ni bila pravilno ocenjena, če so bile cene Skupnosti umetno povišane zaradi previsokih tantiem.
- 274 Opozoriti je treba, da so se okoliščine iz zadeve, ki so bile podlaga za zgoraj navedeno sodbo Mukand in drugi proti Svetu, nanašale na ravnanje, ki je vplivalo na cene Skupnosti, ne pa na cene uvoza. V obravnavanem primeru pa je Svet ugotovil, da bi morali zadevne tantieme plačati vsi proizvalci, vključno s tožečo stranko. Tožeča stranka tega dejanskega podatka ni prerekala.
- 275 Zato je Svet v stoštiriintrideseti uvodni izjavi izpodbijane uredbe lahko presodil, da zadevni zunanji dejavnik ni mogel razložiti razlike med cenami Skupnosti in indijskimi cenami in zato ni imel nobenega vpliva na elemente, upoštevane pri izračunu ravni nelojalnega znižanja cen. Tudi če bi predpostavljali, da so bile tantieme previsoke zaradi protikonkurenčnega ravnanja, ta dejavnik ne more vplivati na to presojo.
- 276 Zaradi tega je treba šteti, da tožeča stranka ni dokazala, da Svet pri presoji škode ni odstranil učinkov, ki izhajajo iz zatrjevanega protikonkurenčnega ravnanja.
- 277 V teh okoliščinah se ni treba izreči o dopustnosti dejanskega elementa, ki ga je predstavila tožeča stranka v repliki, in sicer sporočila Komisije za javnost z dne 3. avgusta 2003, ki govori o preiskavi v zvezi z uporabo členov 81 in 82 ES pri standardnem sporazumu, ki se nanaša na patente o določenih vrstah CD-jev. Iz trditev tožeče stranke namreč izhaja, da je bil ta element predstavljen za razložitev njene teze, da so institucije Skupnosti poznale zadevni dejavnik. V nasprotju s tem pa ni razložila, kako naj bi to sporočilo lahko podkrepilo trditev, da je ta dejavnik v obravnavanem primeru lahko prekinil vzročno zvezo.

278 Zato petega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti.

279 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrniti. Zato se ni treba izreči o podrednih predlogih Sveta.

Stroški

280 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi tožene stranke naloži plačilo stroškov.

281 Komisija nosi svoje stroške v skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika.

282 Na podlagi člena 87(4), tretji pododstavek, Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje intervenientu, ki ni država članica ali institucije, naloži, da nosi svoje stroške. V okoliščinah obravnavanega primera, upoštevajoč zlasti dejstvo, da stališča odbora CECMA, ki je interveniral kot zagovornik interesov zadevne industrije Skupnosti, niso prispevala odločilnih elementov k trditvam Sveta, Sodišče prve stopnje meni, da je prav, da le-ta nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**

- 2. Tožeča stranka nosi lastne stroške in stroške, ki jih je priglasila tožena stranka.**

- 3. Intervenienta nosita vsak svoje stroške.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 4. oktobra 2006.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

H. Legal

Stvarno kazalo

Pravni okvir	II - 3920
Dejansko stanje	II - 3924
Postopek in predlogi strank	II - 3926
Pravo	II - 3928
Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 5, 7(3) in 11(1) temeljne uredbe ter očitna napaka pri presoji običajne amortizacijske dobe sredstev	II - 3929
Uvodne ugotovitve	II - 3929
Presoja elementov, ki se nanašajo na amortizacijsko dobo (prvi del)	II - 3930
– Trditve strank	II - 3930
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3932
Razvrstitev sredstev na kategorije kalupov in neupoštevanje podatkov, ki izhajajo iz bilanc stanja tožeče stranke (prvi in drugi očitek drugega dela)	II - 3937
– Trditve strank	II - 3937
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3939
Upoštevanje donosnosti in naložb tožeče stranke (tretji očitek drugega dela) ..	II - 3943
– Trditve strank	II - 3943
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3944
Uporaba metode degresivne amortizacije (četrti očitek drugega dela)	II - 3947
– Trditve strank	II - 3947
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3948
Domnevno arbitrarni izračuni (peti očitek drugega dela)	II - 3950
– Trditve strank	II - 3950
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3951
	II - 3993

Drugi tožbeni razlog: kršitev pravic obrambe in pomanjkljivost obrazložitve v zvezi s presojo običajne amortizacijske dobe sredstev	II - 3952
Trditve strank	II - 3952
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3954
Tretji tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 8(2), (6) in (7) temeljne uredbe glede preučitve elementov o določitvi škode in vzročne zveze	II - 3957
Uvodne ugotovitve	II - 3957
Metoda, uporabljena za primerjavo gospodarskih trendov (prvi očitek)	II - 3958
– Trditve strank	II - 3958
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3962
Presoja zalog (drugi očitek)	II - 3969
– Trditve strank	II - 3969
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3969
Presoja cen uvoza (tretji očitek)	II - 3970
– Trditve strank	II - 3970
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3972
Presoja pozitivnih in negativnih trendov (četrti očitek)	II - 3973
– Trditve strank	II - 3973
– Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3975
Četrti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji pri uporabi člena 8(6) in (7) temeljne uredbe, v zvezi s preučitvijo učinkov uvoza iz Tajvana	II - 3977
Trditve strank	II - 3977
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3979
Peti tožbeni razlog: kršitev člena 8 (6) in (7) temeljne uredbe glede preučitve učinkov protikonkurenčnega ravnanja lastnika patentov	II - 3984
Trditve strank	II - 3984
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 3987
Stroški	II - 3991